

חיזיון לילי

זאב בר אילן

הרומן הזה הוא פיקציה. השמות והדמויות בספר הם פרי המצאה של הסופר וכל דמיון לבני אדם, חיים, או, מתים הוא מקרי בלבד. כל הזכויות שמורות ©

"טוב שיש לכם חלומות. אלה שלא חולמים לא יכולים לצפות שהחלום שלהם יתגשם."
קטע שיר מהסרט 'דרום פציפיק'

בנימין סראלד התעורר מחלומו בבהלה. כל גופו היה מכוסה זיעה. זה היה החלום, היפה, הנועז, הארוטי והרטוב ביותר שהוא אי פעם חלם. הוא הניח את ראשו בחזרה על הכרית וניסה לשחזר את החלום, אך קרני השמש החודרות מבעד החלון ביטלו את כל מאמציו לחזור ולשוב אל חלומו. אך הוא זכר את כל משהוא חלם, כל פרט מתוק שבו. בחלומו הוא בילה את חופשתו החורפית באתר יפיפה שבאלפים השווייצריים, ונהנה מהנוף המדהים ביופיו של הפסגות המכוסות שלג צחור ומהכנסת האורחים הטובה של המלון המפואר. אך מעל הכל היה מרוצה מחברת הצעירים התוססת, העליזה שהתארחו באותו הזמן במלון. הוא אהב את משחקי הספורט של החורף: החלקה על הקרח, רכיבה על מזחלת, את הטיפוס על הפסגות המושלגות בהרים בעזרת יתדות וחבלים. אך מעל הכל הוא אהב את ענף הספורט של הסקי. לכל הפעילויות האלו לא היו לו מספיק הזדמנויות לעסוק בהן בארץ החמה כמו ישראל. רק בעונות החורף הנדירות, בהן ירד מספיק שלג יצא עם חבריו לאזור החרמון כדי לגלוש שם על השלג הרדוד במורדות ההר. אולם בשווייצריה ובכל ארצות אירופה הצפונית השלג בחורף היה בשפע וכיסה בשכבה עבה את הסביבה. זה היה במקומות האלה שהוא היה יכול לפתח את כישוריו הטבעיים בענף הגלישה ולהעלות את רמת הישגיו. הוא עשה כן גם בחלומותיו. אך הפעם זה היה חלום שונה. הוא גלש למטה במדרון תלול במיוחד כשפתאום מישהו, שהיה לבוש במדי שקי אדומים, גלש לידו כל כך קרוב, שהפיל אותו ארצה. הוא קם וניסה לרדוף אחרי האיש בלבוש אדום, אך הוא נעלם בינות עצי האשוח של חורשה קטנה. בנימין חיפש בין העצים כשלתע הוא שמע קול של בכי. כשהתקרב אל מקור הקול, הוא ראה שהאיש שוכב ליד עץ גדול, שהוא כנראה התנגש בו. כשבא עוד יותר קרוב הוא גילה, להפתעתו המוחלטת, כי זה לא היה איש אלא אישה. היא החזיקה את רגלה וצעקה בכאב מעורר רחמים. כשהיא ראתה אותו היא פנתה אליו באנגלית "חושבני ששברתי את הקרסול שלי. התוכל לעזור לי, בבקשה." "בודאי שכן" הוא אמר וכרע ליד האישה "אנסה לחלוץ את הנעל שלך." הוא חלץ את הנעל שלה בעדינות רבה, תוך שהיא נאנחה קשות. בנימין נגע בקרסול שלה והרגיש שהיא מתחילה להתנפח. "נראה לי שאת צריכה טיפול רפואי מהיר, אנסה להתקשר אל המלון." הוא הוציא מכיס הפנימי של מעילו את טלפון הנייד שלו וחייג את מספר המלון. "הלו, מדבר בנימין סראלד. אני אחד מהאורחים שלכם במלון. אישה, גם כן אחת מאורחי המלון, שברה את רגלה בזמן הגלישה וזקוקה לטיפול מיידי. אני נמצא לידה." "מה שמה והיכן אתם נמצאים?" שאל הממונה התורן שבבית המלון "מה שמך, בבקשה" הוא פנה אליה "אלה, אלה ברנשטיין," היא ענתה בקול חלוש. בנימין חזר על שם בטלפון והמשיך "אנו נמצאים במדרון הצפוני, כמה קילומטרים מהמלון, בתוך חורשה קטנה. נא למהר, היא סובלת מכאבים עזים. מספר הנייד שלי הוא 795438" "אנו נעשה את מיטב יכולתנו," באה התשובה "תודה לכם" אמר בנימין וסגר את המכשיר.

"טוב, טוב, טוב. אז את יודעת העלמה ברנשטיין, שאת הפלת אותי בזמן שעפת למטה במדרון, ולא היה חוסר הרבה שנינו היינו זקוקים עכשיו לטיפול רפואי. מה המהירות הזאת לעזאזל?" "אני מאוד מצטערת," היא נאנחה "המדרון היה מאוד תלול ולא יכולתי לשלוט כראוי על כיוון הירידה. האם פגעת בך?" "לא!, אבל הבהלת אותי כהוגן. אני בסדר. עכשיו אני דואג לך." היא עדיין הרכיבה את משקפי השמש שלה ובנימין לא יכל לראות את עיניה, רק את שערותיה השחורות, השופעת שגלשו מכובע השקי שלה. "אנחנו כנראה נאלץ לחכות זמן מה עד שהעזרה תגיעה, ובינתיים אני חושב שמן הראוי נעשה הכרה זה עם זה." הוא הושיט לה את ידו, בנימין סראלד, מישראל. "מישראל?" היא תהה. "אז איך הגעת לכאן?" "אני אוהב את החורף, את השלג, את ההרים המושלגים. אני אוהב במיוחד את המקום הזה. נולדתי בהונגריה והגעתי לישראל כאיש צעיר ואני זוכר היטיב את החורף בארץ מולדתי, וזה חסר לי מאוד. ואת, אם מותר לי לשאול מאיפה את? לפי המבטא שלך את מגרמניה." "לא!" היא מחאה "אני מאוסטריה, מוינה." "מצוין, אז בחורה וינאית הגיעה

לאלפים השוויצריים כדי לשבור את הרגל שלה?" "בבקשה, אל תלעג לי, מספיק הכאב שלי ברגל." "בסדר, אז עד שהעזרה תגיעה, אולי תספרי לי מה את עושה בחיים האזרחיים שלך?" "אם כן, היא אמרה בקול ביישני כמעט "אני רקדנית בלט." "אה, אני מקווה מאוד שהפציעה בקרסולך לא רציני מדי ובמהרה תחלימי." "גם אני מקווה." היא ענתה "ואתה, ממה אתה מתפרנס?" "אני טכנאי חשמל ומפעיל מערכות קול בתיאטרון גדול." "ואתה מבלה את חופשותיך בחוץ לארץ?" "לפעמים שאני יכול להרשות זאת לעצמי." "ומניין האנגלית המצוינת שלך?" היא שאלה "למדתי בבית הספר, אך אני מנצל כל הזדמנות לדבר אותה, וגם בעבודה שלי זה דבר הכרחי. ואת?" "כמעט אותו הדבר. אני נוסעת הרבה לחוץ לארץ עם להקת הרקדנים שלנו. אנגלית היום היא שפה מקובלת בכל העולם שמאפשרת לך למצוא קשר עם הבריות בכל מקום, כמעט עם כל אחד."

הייתה הפסקה בשיחה שלהם, אחר מכן הוא שאל אותה "האם תרשי לי לראות שוב את הרגל שלך, היא עדיין כואבת?" "כבר פחות." היא אמרה. הוא עיסה את הקרסול שלה בעדינות. עכשיו יותר טוב?" "כן. תודה." "זה קר מאוד ואת שוכבת פה על השלג ללא תנועה." הוא פשט את אפודת הצמר שלו מעליו והניח אותה על גבה. "אתה מאוד נחמד אלי," היא אמרה "אני שמח לעזור לך." הטלפון שלו צלצל והקול אמר "מר סראלד, אנו בדרך לאסוף אתכם במסוק. בבקשה תצא מהחורשה ותן לנו סימן." תוך דקות מספר המסוק נחת לידם. שני עוזרים שנשאו אלונקה ורופא קפצו מתוכו ולקחו את אלה ואת בנימין חזרה אל המלון. שם בנימין נפרד ממנה "עכשיו את תהיי בידיים טובות ואני תקווה שתרקדי שוב במהרה. דרך אגב כמה זמן תשהי במלון?" "כמה ימים, זה תלוי כמובן במצב הרגל שלי." "אני מאחל לך את הטוב ביותר ולהתראות." הוא אמר.

יומיים לאחר המקרה הנ. ל. , כהמשך החלום שלו, בנימין נכנס אל אולם הבר של המלון, שהיה מואר באורות עמומים והתיישב ליד אחד השולחנות העגולים במקום. הפסנתרן ניגן נעימות עליזות וקצביות של גרשווין. המלצר בא והוא הזמין כוס ויסקי על הקרח. עיניו נפלו על קבוצה של חברה צעירים ששוחחו וצחקו בקול בפניה הרחוקה. הם דיברו גרמנית. לאחר מספר דקות הפסנתרן סיים את נגינתו ויצא להפסקה. בנימין קם ממושביו וניגש אל הפסנתר והתחיל לנגן נעימות נוגות מאת שופין. במהרה השיחה הקולנית והעליזה של קבוצת הצעירים פסקה, והם באו וצבאו סביב הפסנתר והאזינו בקשב רב לנגינתו. ככל שהמוסיקה נמשכה, הם נהנו יותר ויותר לשמע צליליו החלומיים של שופין, והתחילו לזמזם את הנעימות. כשבנימין סיים את נגינתו הם מחאו לו כפיים בהתלהבות. אחת הבנות מהחבורה באה לבנימין ושאלה אותו "אינך מזהה אותי?" "בואדי," הוא ענה "אלה, מה שלומך, ומה מצב הקרסול שלך?" "תודה לאל יותר טוב, עברתי בדיקות של שיקוף והתברר שהקרסול לא נשבר, רק נקע חזק. הכל יהיה בסדר הרופאים אמרו. עלי לנוח כמה ימים." "אני שמח לשמוע את זה," אמר בנימין. היא פנתה לחברה שלה "נא תכירו את מצילי, בנימין שראלד מישראל. עכשיו מתברר שהוא לא רק ספורטאי טוב ומציל אנשים בצרה, אלא גם מוזיקאי מעולה." הצעירים שוב מחאו לו כפיים "האוכל להזמין אל שולחני?" "ברצון," היא אמרה. הם שוחחו והחליפו חוויות על שהותם במלון ועל עיני המקצוע שלהם. "פציעה ברגל זו בעיה רצינית אצל רקדניות. התוכלי להמשיך לרקוד על בהונות רגליך?" "אני מקווה בכל לבי שכן," היא אמרה תוך שהיא התכופפה ומששה את רגלה. "מה הייתה ההצגה האחרונה שלכם?" התעניין בנימין "קופליה של דליב. אתה אוהב בלט?" "אני חובב מושבע לזה." הצהיר בנימין "אצלכם בישראל מציגים ריקודי בלט?" "יש לנו להקות ריקודים מעולות, האחת בשם 'אנבל'. הם ממוצא תימני והופעה שלהם מקורי מאוד. השנייה קוראים לה להקת 'בת שבע', גם כן מעולה, אך הבלט הקלאסי, לצערי, טרם התפתח בארצנו כראוי. ברם, להקות רבות מחוץ לארץ מופיעות על בימתנו. סלחי לי, שכחתי לשאול אותך, מה את שותה?" "רק כוס קפה, בבקשה." הוא קרא למלצר והזמין את המשקה. "את נוסעת הרבה עם הלהקה שלך?" "כן, בהחלט, רק לאחרונה ביקרנו בפריז ובלונדון. בשנה הבאה יש לנו תוכנית להופיע על בימות של מדריד, רומא ובודפשט." "בודפשט, אמרת, אז אהיה בין הראשונים שיקנה כרטיס להצגה שלכם." "תודה. אתה מחלק לי מחמאות לפני שראית אותי רוקדת." "אני מסתכל על הפיגורה שלך, על פניך היפות, על שערותיך השחורות הנפלאות והשאר הוא רק עניין של דמיון." "שוב תודה" היא אמרה וסומק רב התפשט על פניה. "אני חושבת שבמהרה תוכל להתרשם מהקבוצה שלנו. אנו מתכננים הופעה קטנה פה עבור אורחי המלון, אך אני עצמי, כמובן, לא אוכל להשתתף בה בגלל הקרסול הכואב שלי." "בכל אופן, אני אבקר בהצגה, ואם את תשבי לידי בקהל הצופים, אהיה מאושר מאוד." הקפה הוגש והם עוד נשארו ושוחחו זמן מה. היא שאלה פרטים נוספים בקשר לעיסוקו והוא סיפר לה בהרחבה.

למחרת הערב בנימין ישב באולם התיאטרון הקטן של המלון וחיכה בחוסר סבלנות להתחלת ההצגה וכמובן לבואה של אלה. כשהיא נכנסה לאולם הוא עשה לה סימן לבוא לשבת לידו. כשהיא התיישבה לידו

הוא אמר לה "אינך מתארת כמה אני מאושר בחברתך." "גם אני נהנית מחברתך," היא השיבה. התזמורת הקטנה של המלון פתחה בקטע הפתיחה מהאופרטה המפורסמת של יוהן שטראוס "העטלף". כשהמסך עלה והרקדנים הופיעו, הקהל קיבל אותם בתשואות רמות. אחר כך הלהקה ביצעה קטעי ריקוד שונים מהאופרות כרמן, סילביה ומאגם הברבורים. לאחר ההופעה הם נפרדו בלחיצת ידיים חמה ואיחלו לילה טוב זה ולזה.

בערב הבא, עדיין בחלום, בנימין ישב בחדר שלו לבד וקרא בעיתון המקומי כשהוא שמע דפיקה בדלת. הוא קם לפתוח וראה את אלה עומדת על הסף ומחזיקה ספר בידה. "אוי, סליחה," היא אמרה "כנראה שתעיתי בלדת שלך במקום זה של חברתי שגרה איפה שהו פה." "תעית לטובה ואם את כבר פה, אז אני מזמין אותך לראות את החדר היפה והמרווח שלי." היא נכנסה פנימה ללא היסוס "נא לשבת ותרגישי חופשייה." הוא אמר לה. לאחר שהתייבשה בכורסא היא שאלה "זה לא משעמם לך פה לבדך?" "כבר לא, אם את פה." "אז איך הריקוד שלנו מצא חן בעיניך?" "אם הצלחתם לרקוד כל כך יפה על הבמה הזעירה הזאת, אני מתאר לעצמי מה אתם יכולים לעשות על במה ענקית כמו זו שבבית האופרה שלכם." "אתה צודק. הרקדנים צרכים לקחת בחשבון את הממדים הקטנים של הבמה ולא לבצע קפיצות גדולות מדי ולמצוא את עצמם בין השורות של הקהל." "כמה מצחיק," הוא אמר "דרך אגב, את יכולה לקרוא לי בן. זה יותר פשוט וחברי." "אוקי, בן, אז מתי יש בדעתך לחזור לישראל?" "בעוד מספר ימים, אך זה היה נהדר לו היינו יכולים לעשות שקי ביחד." "באמת זה היה מצוין. אתה הייתה יכול ללמד אותי איך להיזהר. נכון?" "נכון מאוד. הגלישה זה ספורט נהדר, אך היא יכולה להיות מסוכנת עם לא יודעים את החוקים." "אז אחכה לך ללמוד אותם עד הפעם הבאה שניפגש." בנימין קם ממושב וניגש למדף הבר שבחדר והוריד משם בקבוק של ליקר עדין. גם לקח שתי כוסות ומילא אותן "לבריאותך," הוא אמר והם שתו את המשקה עד תום.

"תאמר לי," היא שאלה "היכן למדת לנגן כה יפה על הפסנתר?" "אני מנגן על הפסנתר מגיל הילדות שלי. את אוהבת שופן?" "מאוד, מאוד. רק לפני שבאנו לכאן ראיתי סרט בקולנוע בשם 'הפסנתרן'. הייתי מוקסמת מהמוסיקה, במיוחד מהקטע הזה כשהאומן ניגן בפני הקצין הגרמני שגילה את מחבואו. השחקן היו לו, בניגוד לשלך, תווים פנים אופייניים של יהודי ואף עקום. זה היה סרט גדול עם משחק משובח של השחקנים." "גם אני ראיתי פעמיים את הסרט הזה." אמר בנימין.

"הגידי, אלה, אני שונא לדון בענייני פוליטיקה בכלל, אך במיוחד עם בחורה נאה ויפה כמוך, אך נראה לי שאין לי מפלט מכך." "מישהו פגע ברגשות שלך?" היא שאלה בדאגה "לא, אך את הצגת אותי בפני החברים שלך כישראל. האם הבחנת שמישהו, מבין החבורה שלך, אמר דבר בקשר לכך?, או מתח עליך בקורת?, או העיר איזו הערה נבזית?" "למען השם לא! אנחנו דור השני לאחר המלחמה וענייני פוליטיקה, אלה נושאים שרק בעיתים רחוקות מאוד אנו דנים בהם, אם בכלל. האם משהו מטריד אותך?" "לא, רק רציתי להבהיר את הדבר הזה." "אינך צריך לחשוש, או שיהיו לך ספקות בנושא זה. לפחות מה שנוגע לי, אני לא מבדילה בין הבריות לפי הישתיכותם האתני, לאומי, או הדתי. אני מסווגת ודנה אותם לפי ההתנהגות שלהם, ואתה מתנהג כג'נטלמן מושלם."

הוא הביט בה ממושכות, על פניה היפות, על שערותיה השופעות השחורות, על עיניה השחורות, הבורקות, בעלות ריסים ארוכים וחשק לנשק אותה. "עכשיו," הוא קם מכיסאו ואמר "את קרוב לוודאי שתשני את דעתך עלי כג'נטלמן, ואולי תשלחי את הספר שלך בראשי. אך אני הייתי רוצה להזמין אותך..." הוא עשה הפסקה "להיכנס אתך במיטה...?" "שאלה כאילו היא נחשה את מחשבותיו." "לא, אני רק הייתי רוצה להיכנס אתך לאמבטיה. יש פה חדר אמבטיה נהדר עם כערה ג'קוזי מבעבע, מספיק בכיף לשני אנשים. לזוג, אני מתכוון." היא הסתכלה בו במבט בוחן ואמרה "זו הצעה הנועזת ומיוחדת ביותר שמישהו הציע לי מעולם. אולם אני מוכנה לקבל אותה בתנאי אחד: אני אכנס לאמבטיה אתך, אך אתה מבטיח לי שלא תיגע בי." "אזדקק להתאפק ולהתרסן בכל כוחי, אך אני מבטיח לך שלא אגע בך." "אז בבקשה," היא הרימה את ידה לכיוון חדר האמבטיה "נא להיכנס."

בהיסוס רב, ולא בטוח בעצמו, בנימין נכנס לאמבטיה, פתח את הברזים ושפך קצף ריחני לתוך המים וחיכה לה. היא נכנסה אחריו, לבושה רק בחולצת גוף תחתונה והחלה מיד להתפשט. אחר מכן שניהם נכנסו למים המקציפים של האמבטיה. הוא הסתכל עליה כמהופנט, בשדיה המלאות, בקווי גופה המושלמים ורגליה היפות כשל פסל. "הגידי לי מיס, האם לרחוץ את שערותיך היה גם כן בתוך ההסכם בינינו?" "לא בהכרח," היא השיבה בצחוק. הוא עזר לה לרחוץ את שערותיה, ואז שאל אותה "אני סקרן איך הסכמת להצעה הנועזת שלי?" "פשוט מאוד. אתה בטח רצית לראות אותי ערומה וגם אני הייתי סקרנית לראות את גוף המעורטל שלך." "כל כך פשוט?" הוא שאל. היא עשתה סימן בראשה לאות הסכמתה. הוא עשה ככל יכולתו לדכא את היצר שנוול אתו, הוא כל כך רצה לגעת בשדיה. הוא הרים את ידיו לעשות כן, אך ברגע הזה חלמו בא לקצו בפתאומיות. הוא התעורר, במקום במי אמבטיה ריחניים ומבעבעים, באמבטיה של

זיעה קרה. זה לקח זמן מה עד שהוא נכח לדעת שהוא בבית, שוכב במיטה שלו, והוא רק היה חולם. זה היה לו קשה להשתחרר מחלום כה יפה. הוא לא רצה, הוא הניח את ראשו בחזרה לכרית, אך חלום נמוג עם הקרני השמש שחדרו אל תוך חדרו החזירו אותו למציאות. הוא קם מהמיטה והלך לרחוץ את עצמו בחדר האמבטיה. הפעם רק לבדו.

פרק שני

האדם היחידי שסמך עליו לדון עמו על בעיות האינטימיות שלו, והעיז לספר לו על החלום הנועז

שחלם, היה שותפו לעבודה וידידו הטוב, יוסף, אתו עבד באותו התיאטרון. הוא סיפר לו את החלום באריכות. "אני מוכרח למצוא את האישה זאת איפה שהוא." הוא אמר בהחלטיות. חברו הסתכל עליו בתדהמה כאל מישהו שמוחו השתבש עליו, ותגובתו הייתה מאכזבת. יוסף נענע בראשו "אומרים שסוס רעב חולם על שעורה, או יש אמרה ממש מתאימה שלמצב הזה, כמו זה שלך, בעגה הישראלית שאומרת 'כשהקטן עומד, השכל בתחת'. תמיד ידעתי, חברי הטוב שאתה קצת טרה, לה, לה, לה, וראשך בעננים, מעין מוכה ירח. אני בטוח שראית לאחרונה יותר מדי סרטים טיפשיים וקראת ספרי פנטזיה. הגד לי, איך אתה חושב למצוא בחורה שהייתה קיימת רק בחלום שלך? היא לא מישהי חיה, שאתה יכול לחפש אחריה ואולי לבסוף גם למצוא אותה. היא רק רוח רפאים, כמה שיפה וסקסית היא הופיעה בחלומך. אך הווה ונניח שתמצא אישה בדמות שלה, מה תגיד לה, שראית אותה בחלומך? היא בצדק תחשוב שהלך לך הפיוז. ואם עוד תגיד לה שהתרחצת אתה באמבטיה, היא לבטח תקרא לאמבולנס... מעבר לכך" יוסף המשיך "אין לנו פה, בסביבתנו מספיק בנות יפות, שאתה צריך לרוץ אל נערת החלומות שלך?"

"מה אני יכול לומר לך חברי היקר," בנימין הסכים "זה היה רק חלום. אבל חלום כל כך יפה, כל כך מלא חיים שמעולם לא חלמתי לפני כן." "הבט," הגיב יוסף "אם תקרא את סיפרו של הפילוסוף הגדול, זיגמונג פרויד, הוא טען באחד הדוקטרינות שלו, שלפעמים החזיונות שאנו רואים בחלומות שלנו, יכולים להיות יותר ממשיים ומוחשיים מאשר בחיי המציאות. במהרה תשכח אותם."

אך הוא לא היה יכול לשכוח. בחלומותיו הבאים דמותה של אלה הופיעה ושוב, ושוב, אומנם לא באינטנסיביות כמו בחלומה הראשון. "אתה זקוק לריפוי נפשי," התרה יוסף "לך תפנה תרפיסט, לפני שתשתגע לגמרי." אך בנימין, במקום לפנות לתרפיסט ביקש מהנהלת משרד התיאטרון "הבימה" להעניק לו חופשה של שלושה שבועות ללא תשלום. וכשאישרו לו את החופשה, הוא הלך אל משרד הנסיעות וקנה כרטיס טיסה לוינה, כולל לינה במלון, למשך שלושה שבועות. הוא גמר אומר בלבו "אני מוכרח למצוא אותה במציאות, אך רק האל יודע איפה ומתי." היה לו רעיון נועז בראש 'אפנה להנהלת בית האופרה בווינה ואבקש מהם תפקיד של טכנאי במה ומתאם העפלה של פעולות קול ואורות'. אגיד להם שיש לי ניסיון רב בשטחים אלה, וכהוכחה לקח אתו תעודות ומסמכים המעידים על כישוריו.

מנכ"ל האופרה בווינה, מר פרנץ ברגר, הסתכל עליו במבט ספקני ומשועשע. "מדוע אתה בחרתה אותנו במיוחד, ולמה דווקא בווינה?" בנימין נותר נבוך מהשאלה ובקושי ידע מה לענות לו. לבסוף אסף אומץ ואמר "אני אוהב מוסיקה, אני אוהב בלט ואת אומנות המשחק. התהילה של בית האופרה של וינה ידועה בכל העולם. זה יהיה לי לעונג רב לעבוד אתכם והיה נותן לי הזדמנות יוצא מן הכלל להתקדם במקצועי." "מה בקשר לגרמנית שלך?" המנכ"ל שאל "אנגלית, אני שומע, אתה מדבר טוב מאוד." "למדתי גרמנית בב"ס הגבוה בהונגריה, היכן שנולדתי. אני דובר גרמנית, כמובן רק חלקית, וזקוק לתרגול בשפה. אני מניח שהאנגלית היא שפה שימושית בתיאטרון פה, כמו אצלנו, בגלל שאומנים רבים מכל העולם מבינים שפה זאת."

"האמת היא," אמר ברגר אחרי שהות מה "כי חשבנו מזמן למצוא ממלא מקום עבור מנהל הבמה שלנו. אתה יודע שכל בעל תפקיד חשוב צריך שיהיה לו מישהו שיחליף אותו, בזמן של מחלה, חופש, או מכל סיבה אחרת. אך בכל מקרה אנו יכולים להעסיק אותך רק לתקופת ניסיון." "תודה לך אמר בנימין, אעשה את מיטב יכולתי." "מתי אתה יכול להתחיל לעבוד?" שאל המנכ"ל "בהקדם האפשרי." השיב בנימין. "היכן אתה מתאכסן?" "במלון ברגסטדט." "אז בבקשה תשאיר פה את מספר הטלפון שלך וגם את מספר המלון." "תודה לך שוב, אני מצפה לקריאתך," הוא אמר ועזב את המשרד במצב רוח מרום.

הימים חלפו, יותר משבוע, אך שום קריאה לא נתקבלה ממנכ"ל האופרה ובנימין החל לאבד את תקוותו. הוא חשב שהסיבה לכך, אולי היותו יהודי, או ישראלי, או אולי מכתבי ההמלצה לא היו מספיק טובים עבורם. הוא היה על סף הייאוש, כשביום העשירי הטלפון שלו צלצל ועל הקו היה ברגר מנכ"ל האופרה "אני מתנצל שלא התקשרנו אתך עד כה, וזה היה בגלל כמה בעיות פנימיות אצלנו. אנו דנו בפנייה שלך ומצאנו אותה חיונית ואנו נהיה שמחים לעבוד אתך. אולם מאחר שתפקיד של המתאם הבמה הוא בעייתי ומורכב, הן מבחינה טכנית, הן מבחינה פרסונלית, היינו רוצים להפגיש אותך עם הצוות הקבוע שלנו כדי לתאם את

העניינים. בבקשה, נא לבוא אלינו ביום שני, ה-25 למרץ, בשעה 5 אחרי הצהריים. שלחנו גם מברק אליך
בנדון אל המלון. "אני מודה לך, אדוני, ואני מצפה לפגוש את הצוות שלך. אהיה שם בדיוק ביום שני כפי
שהתבקשתי". בנימין סיים את שיחת הטלפון ומצב רוחו שוב השתפר. 'לעולם אסור לוותר על התקווה,
לעולם' הוא חזר ואמר לעצמו.

אימת הבמה היא תופעה נדירה מאוד אצל מנהלי בימות. אולם בעת שבנימין נכנס בפעם הראשונה אל
ההיכל הענקי של האודיטוריום של בית האופרה היונאי, הממדים העצומים של התיאטרון הפליאו אותו. אך
כשהוא עלה אל הבמה, יחד עם פמליה הגדולה של מנהלים, מומחים ועובדי במה, שבאו לפגוש אותו ולהציג
לו את המורכבות של עזרי הבמה הרבים מספור, הוא נשאר המום. תפקידו העתידי יהיה לתאם בין הופעת
השחקנים על הבמה, החלפת התפאורות, ושנויי הרקע, הסביבה, ושליטה על מערכות הקול והתאורה. את
כל הדברים הנ"ל. הוא היה צריך ללמוד לתפעל בזמן יחסית קצר מאוד.

כאשר הסיור עם הפמליה המקצועית הסתיים, הוא הוזמן אל לשכתו של מר ברגר להתייעצות. המנכ"ל
היה אדם מבוגר, בשנות השישים שלו. הוא היה סקרן לדעת על התרשמות של המועמד החדש שלו בקשר
לתפקיד שהוא הציע את עצמו. "וכן, בנימין, איך זה נראה לך?" "לומר את האמת, זה יותר מאשר תיאורי
לעצמי. אזדקק לזמן מסוים כדי להכיר את כל פרטי הציוד ובמיוחד את העובדים שמפעילים אותם. בקיצור
דרוש זמן כדי להיכנס לג'וב, אך אני בטוח, אדוני, שהכל יהיה בסדר." ברגר הניח את ידו על כתפו של בנימין
ואמר "שום דבר בעולם לא בא בקלות, לפעמים אדם צריך להוציא את הנשמה כדי להשביע את רצון מבקרי
התיאטרון. עליך להקדיש את כל מאמציך למלא את התפקיד הזה בהצלחה," הוא אמר והוסיף "ועוד דבר
חשוב לידיעתך: לפעמים, אולי פעמיים, או שלוש בשנה, כל התיאטרון שלנו, כולל את השחקנים, זמרים,
רקדנים, תזמורת, עובדי הבמה, וגם אולי כמה תפאורות במה, הכל נוסעים עם ההצגה שלנו לבירות שונות
בעולם. אתה תצטרך לבוא אתנו ולראות שהכל ידפוק כמו שצריך." "אני יודע זאת, אדוני. זה יהיה עבורי
אתגר גדול. הוא רצה לומר כי הוא כבר שמע על תוכניות העתידיות של התיאטרון לצאת למופעים למדריד,
רומא ובודפשט, אך הוא העדיף לשמור זאת בשתיקה..."

אחרי כן ברגר הציג את בנימין בפני הבוס שלו לעתיד, מר שניידר, מנהל במה. "אני תקווה ששניכם
תמצאו הבנה ושפה משותפת ביניכם." שניידר ובנימין לחצו ידיים בחמימות "כעת בקשר למשכורת שלך,"
אמר ברגר "בשלב ראשון נציע לך סך של \$ 5000. כמובן אם תוכיח את עצמך השכר שלך ישתפר בהתאם.
מר שניידר ילווה אותך מסביב הבמה וייתן לך אינפורמציה נוספת בקשר לאביזרי הבמה השונים: איך
להפעיל את מערכת המסכים, פרטי ציוד שונים, אביזרי בטיחות וכדומה. כמו כן הוא יעשה הכרה בינך לבין
עובדי הבמה. יש לך שאלות?" "תודה, אין לי לעת עתה."

כשחזר למלון הוא הרגיש נבוך ומבולבל. "אולי זה לא היה יותר מדי שלקחתי על עצמי?" שאל את עצמו.
הוא החליט להתקשר אל ידידו, יוסף בישראל. "היכן אתה, לכל הרוחות?" שאל בכעס ידידו בטלפון. "אני
בוניה בבית מלון." "בוניה???" ומותר לי לשאול מה אתה עושה שם? רודף אחרי הגברת הערומה
שלך?" "לא," ענה בנימין בנחת "פניתי לקבלת עבודה לבית האופרה היונאי, והם קיבלו אותי לתקופת
ניסיון עם משכורת של \$ 5000, אשר יותר מכפול מהשכר שאני מקבל בבית" "חושבני שלגמרי יצאת
מדעתך. מה שם המלון שאתה מתאכסן בו?" "מלון ברגשטדט, ברחוב וילהלם מס. 159" "ומספר הטלפון
שם?" "78538900 ומספרי הקוד של וינה ואוסטריה לפני המספר." "בנימין שמע את קולו המתחנן של
חברו "השאר שם במקום. אני לוקח את הטיסה הקרובה לוינה ובא ישר אילך. אנו מוכרחים לדבר!"

בנימין הניח את השפופרת ושקע במחשבות עמוקות. מאחד הוא לא רצה לאכזב את חברו הטוב ביותר;
אך מאידך הוא היה בדרכו לא רק להגשים את חלומו, אלא גם לפתוח בקריירה מבטיחה של התקדמות
במקצועו. אולם לא היה בטוח בשני הכיוונים. כשיוסף הגיע למחרת בערב, בנימין ראה את ידידו עייף
ומרוגז. "לפני שנדבר אזמין אותך לאכול במסעדת המלון." אמר בנימין "אינני רעב במיוחד, אך בוא נלך
לטעום משהו." ליד השולחן יוסף פתח את לבו בנימה רצינית: "באתי לכאן כי לא יכולתי לנהל את השיחה
הזאת אתך דרך הטלפון. שכה אחיה, אינני תופס מה קרה לך בימים האלה. שמעתי וקראתי על אנשים
שאיבדו את ראשם בגלל אהבה נכזבת, או בגלל בגידה. במקרים קיצוניים זה נגמר בהתאבדויות. אך מעולם
לא שמעתי מקרה כשליך, כשבחור צעיר ויפה תואר כמוך, מוותר על עבודתו הקבועה, נוסע לחוץ לארץ
ומציע לקחת על עצמו ג'וב שלא הולם את כישוריו ומסכן את מקום העבודה הקודם שלו."

בנימין רצה להגיד משהו, אך יוסף הרים את ידו ואמר "טרם סיימתי," והוא המשיך בדברי תוכחה: "אני
מכיר אותך ויודע שאתה בחור רציני, חרוץ ומאוד אחראי ואולי תצליח בעבודתך כאן. אך עדיין נבצר ממני
להבין את מניעך. מה העדיפות שלך? להשיג עבודה משתלמת יותר? לעשות קריירה? או למצוא נקבה על
הקטן שלך...?" "אני רוצה בכל אותם הדברים שהזכרת," אמר בנימין "אז הבה ננסה לחשוב קצת בהגיון"

הציע יוסף "בסדר", הסכים בנימין "בוא ונניח", יוסף המשיך "שתצליח פה בעבודתך, וגם תמצא איזה אישה שתהיה דומה לנערת חלומותיך, אתה בטוח שיהיו לה אותן התכונות לזו שראית בחלום? אולי היא תיראה נחמדה, יפה ומושכת מבחוץ, אך בנפשה היא תהיה אנטישמית וזולה. בקיצור 'א קלפתה'. ככל שידוע לי האוסטרים לא מצטיינים באהבת יתר כלפי היהודים ולגבי ישראלים. ואם כל הכבוד לך, ההיית מתחתן עם איזו נוצרייה שלא הייתה רוצה לבוא לישראל?"

"לומר את האמת, "הגיב בנימין" אתה שואל אותי שאלות נוקבות שעליהן אין לי, לפי שעה, תשובות. אני מוכרח לתת את דעתי עליהן. אולי אחליט בתום תקופת הניסיון. בכל מקרה אני אסיר תודה לך על דאגתך הכנה, ולא אוותר על ידידותך עבור שום דבר בעולם." יוסף קם מהשולחן "נסה להיות כן, לפחות עם עצמך, אם לא אתי. עכשיו אני חוזר הביתה. יש לי עבודה לעשות ולפרנס משפחה." הוא אמר ועזב את המלון.

פרק שלישי

במשך שלושת השבועות הבאים בנימין התמסר לעבודתו בצורה נמרצת. אומנם הידע שלו בביום הצגות, שצבר במשך עשר שנים בעבודתו בארץ, היה טוב, אך לא הספיק ליישומם של השיטות והטכניקות החדישות שהיו דרושות בעבודתו כאן. הוא ניסה להיות נוח ונעים עם כולם, גם כלפי אלה שהרגיזו אותו, או בגלל חוסר תקשורת בשפה האנגלית, או בגלל שהם ראו בו זר. היו לו הזדמנויות רבות לראות את העבודה הקשה של השחקנים, הרקדנים, ושל אנשי התזמורת בחזרות רבות. הוא ריכז את תשומת ליבו במיוחד על החזרות של רקדניות הבלט וניסה לגלות את הפנים המוכרות לו ביניהן. הוא היה תשוש מעיפות כשחזר מעבודתו אל המלון בשעות המאוחרות של הלילה, ולא עזב את המלון לשום מקום. למחרת הבוקר הוא הלך לקנות מילון אנגלי-גרמני כדי להשתלם בשפה הגרמנית.

ככל שהימים עברו, הוא הרגיש שהפחדים שלו לגבי אי-כשירותו להתאים את עצמו לתפקיד החדש, היו בלתי מוצדקים. דרך נעימות הליכותיו הוא זכה לאהדה רבה בקרב שאר מנהלי התיאטרון. בראותו את מאמציו של שיתוף הפעולה עם הצוות שלו, גם מנכ"ל, ברגר, היה מרוצה ממנו. בנימין חיכה בצפייה דרוכה ליום 'הגדול', בו הוא ישמע ממנו את החלטתו לקבלת עבודה קבועה באופרה. כשהיום ההוא לבסוף הגיע, והוא הוזמן ללשכתו של ברגר, היה לו קשה להסתיר את התרגשותו. כשהמנכ"ל קם משולחנו הרחב המידות, שהיה עמוס עם שלושה מכשירי טלפון, מחשבים, ערימות של מסמכים, ובנוכחות מזכירתו האישי, הוא הושיט ידו לבנימין "MINE LIEBE HERR" (אדוני היקר) הוא אמר "אני שמח להודיעך כי הנהלת האופרה היוניאית קיבלה את פנייתך לעבודה אצלנו, והחליטה להאריך את תקופת הניסיון שלך למשך שנה. אם לאחר תקופה זאת הכל יתנהל כשורה ומשביע רצון, כפי שזה היה עד כה, חושבני שלא תהיה כל סיבה שלא להעסיק אותך כחבר קבוע בצוות שלנו. קבל את איחולי."

לאחר שהוא קיבל את הבשורות הטובות ממעסיקו, הוא החליט להתפטר מתפקידו הקודם מתיאטרון ה"הבימה" בתל אביב. כמו כן היה עליו לעזוב את דירתו בתל אביב ולהשכיר אחרת בווינה, באזור מגורים ראוי לשמו. לסדר את כל העניינים אלה נדרש זמן, לכן הוא פנה לברגר וביקש ממנו חופשה של שבועיים מעבודתו. המנכ"ל העניק לו את החופשה ללא בעיות.

כשבנימין חזר לתל אביב הוא התקשה לעמוד בפני מעסיקו הקודם, מר שנדור, ולהודיע לו את התפטרותו. הוא יכול היה לתרץ את זה ברצונו העז ללמוד ולהתקדם במקצועו שלא היה יכול להשיג בתיאטרון של "הבימה". אולם הוא הוסיף כי העזיבה שלו היא לא סופית והוא עשוי לחזור אליהם בעתיד. היה עוד יותר קשה לפגוש את חברו יוסף, מי שלא התרשם באופן מיוחד מהצלחותיו של בנימין בווינה ולא ראה שם עתיד ורוד בהרפתקאות חסרות ההגיון של חברו שם. למרות הכל הוא חיבק את בנימין ואמר בעיניים דמועות "עשיתי את הכל כדי לשכנע אותך להפסיק את השיגעונות שלך, אך רק העתיד יוכיח שצדקתי." הם נפרדו בלחיצת ידיים חמה.

בנימין שב לווינה והתחיל מיד בחיפוש אחר דירה חדשה. הוא עיין בעיתונים המקומיים וגם פנה לכמה מתווכי דירות בעניין. אך לבסוף הוא מצא בעצמו דירה נוחה ומרוהטת באחד השכונות הטובות של העיר, לא רחוק מבניין של האופרה. היו לו עוד מספר בעיות נוספות לפתור, כמו להאריך את תוקף שהותו לשנה שלמה על אדמת אוסטריה, כמו לקנות לעצמו בגדים חדשים המתאימים לאקלים הקר של אוסטריה. כשגמר את ההכנות, הוא חזר לעבודתו.

זה היה סטיו, התחלה של עונת תיאטרון והוא היה כל כך עסוק בעבודתו שלמעשה הוא שכח לגמרי את הסיבה העיקרית בגללה הוא בא לווינה. בחוץ העצים על בשדרות היפות של העיר התחילו לנשור את עליהם והציפורים חדלו משירתם וישבו מכונסים בתוך נוצותיהם על הענפים החשופים. הפרקים היו ריקים מאדם.

'אל דאגה', הוא אמר בלבו 'אני אפצה את עצמי בעונה הקרובה של הסקי באלפים השווייצריים'. לפעמים שהבוס שלו יכול היה לוותר עליו הוא ציפה בהצגות מאולם הקהל. בעשותו כן, הוא יכול היה ליהנות מהצגות בלט, להאזין לנגינתה של התזמורת של האופרה, שהיא אחד הטובות בעולם, לראות וגם לשמוע את שירתם של טובי השחקנים וזמרים. בנימין נהנה מחיי התיאטרון הנאה מלאה, אולם חיי הפרטיים שלו היו מוגבלים מדי. הוא לא הצליח לרכוש לעצמו חברים חדשים. לאחר תקופה מסוימת שחי בוניה הוא הגיע לידי מסקנה, שאומנם האוסטרים, ובמיוחד היונאים היו אנשים מאוד תרבותיים—העיר וינה הייתה משופעת בתיאטראות, אולמי קונצרטים, מוזיאונים, ספריות, מרכזי תרבות, גלריות. היו בעיר שפע של שכיות חמדה; פרקים ירוקים וגינות נוי ופורחות, מזרקות ופסלים יפיפים, אזורי בידור וכדומה—אך בני האדם בעיר היפה הזאת לא היו טיפוסים ידידותיים. לזר כמוהו היה קשה למצוא קשר חברי אתם.

וינה, כמו כל עיר אירופית ומערבית גדולה, היו לה גם חיי הלילה. לבנימין, כמו לכל גבר צעיר בגילו, היו גם כן בעיות של מין. כיוון שלא הייתה לו אישה, הוא הזדקק לעתים לשירותן של זונות שנמצאו בשפע ברחובותיה של הבירה האוסטרית. אך הזונות אלו היו עלובות מראה ומגעילות בצורתן. הם עמדו בפינות הרחוב, נשענו על הקיר, עישנו סיגריות ארוכות. פניהן היו מרוחות בשכבה עבה של צבע זול. הן קראו קריאות שאי אפשר היה לטעות בכוונתן, אחרי כל גבר שעבר לידן. בנימין הביט בהן ומעיו התהפכו לראות את הוולגריה שלהן. הוא גם ביקר בברים ובמועדוני לילה כדי למצוא שם בחורה לטעמו, אך גם שם הוא מצא נקבות מושחתות שהיו מוכנות לעשות הכל כל אימת ששילמו להם טוב. לבסוף הוא ראה בכתב עת לענייני סקס תמונות של 'נערות טלפון'. הוא בחר אחת שנראתה לו הטובה ביותר והתקשר אליה. היא ענתה במהירות וקבעה את המחיר עבור השירות שלה. לא עבר חצי שעה והיא הופיעה על סף דלתו. לאחר שיחה סרק היא התחילה להתפשט. הם עסקו בסקס, היא קיבלה את הכסף שלה ואחר כך היא חזרה מאיפה שבאה, אל העולם התחתון. לאחר שעבר את החוויה הזאת מספר פעמים עם נערות הטלפון האלו במיטתו, הוא הגיע למסקנה שאומנם תאוותו לסקס באה לסיפוקו, אך כל פעם שהפרטנרית שלו עזבה הוא נותר עם הרגשה של מועקה בלבו. הוא היה זקוק לאהבה שלא נקנה בכסף, לאהבה אמיתית ונפשית ותגאל אותו מבדידותן.

בנימין לא היה טיפוס יהודי. להפך, היו לו יותר תווי פנים של הונגרי. כשהוא ישב בבתי קפה הוא לא הזדרז לגלות את יהדותו לאף אחד, וגם לא מיהר לומר שהוא ישראלי. בתל אביב הוא היה רגיל ליחס של פתיחות עם הבריות. שם אתה יכול לקרוא לכל אחד 'חבר', בלי לפגוע בו. אתה יכול להיכנס לשיחה לבבית ובלתי אמצעית עם אנשים לאחר הכרות קצרה. בוניה זה היה שונה. לדעתו האוסטרים היו אנשים קרי מזג, פורמליים ומאופקים מדי. הוא לא היה יכול לשנות עובדות אלו, לכן הוא ניסה למצוא הכירות בין הזרים שהוא פגש. למרות הכל, הוא עדיין קיווה למצוא את נערת החלומות שלו בוניה. בנימין היה בחור יפה תואר, בעל גוף שרירי שהוא פיתח במשך שנים של פעילות הספורטיבית. היו לו שערות בלונדיניות כהות גוון, ובלורית ארוכה ומעט פרועה שלפעמים היה לו קשה להחזיק אותה מסודרת. הוא היה גהה קומה, אך למרות הופעתו הגברית הוא מצא שהוא איננו מספיק אטרקטיבי למין היפה.

בנימין נולד ב-1970 בבודפשט למשפחה יהודייה. אביו מת מהתקף לב בהיותו בן 10, וגם אמו נפטרה ממחלת הסרטן כעבור 5 שנים. כילד שהתייתם מהוריו, הוא אומץ על ידי הממסד המאוחד היהודי בהונגריה (JOINT), ונשאר תחת חסותו עד גמר לימודיו של בחינות הבגרות. בגיל 20 הוא החליט לעלות לישראל. במולדתו החדשה ציפו לו קשיים רבים. הכל היה חדש עבורו: השפה, האקלים, הבריות, המנהגים. אולם לאט, לאט, בדלית ברירה, הוא התרגל לכל, כמו כל העולים החדשים שמגיעים לישראל. בנימין גם שירת בצבא הישראלי, שהוא מהווה, מעבר להבטחת ביטחון לתושבי הארץ, גם כעין 'כור חיתוך' עבור העולים המגיעים אליה מכל קצות העולם, ומחשל אותם לאומה אחד, הדוברת בשפה אחת.

מיד, לאחר שסיים את שירותו בצבא, בנימין החל לחפש עבודה מתאימה לו. הוא תמיד אהב את התיאטרון, את חיי הבוהמה וניסה למצוא פרנסה באחד התיאטראות הגדולות של תל אביב, ב-'הבימה'. כיוון שלא היה לא ניסיון קודם בעבודת התיאטרון, הוא הסכים לעבוד שם בתור עובד במה פשוט. הוא הרויח משכורת צנועה שהייתה בקושי מספיקה לקיום עצמי. הוא השתמש באינטליגנציה הטבעית שלו והיה מהיר להבין דברים ושיטות במקום עבודתו. זה לא לקח זמן רב ומנהליו שמו לב לכישרונו והטילו עליו יותר ויותר תפקידים אחראיים ומורכבים. הוא הצליח בכל אלה והדרך להתקדמות שלו בעבודה נסללה. גובה השכר שלו עלה בהתמדה שהבטיח לו רמת חיים טובה יותר.

כך קרה שיכול היה להרשות לעצמו, מדי פעם, גם נסיעות לחוץ לארץ ולתור במקומות ירוקים של נופים נהדרים בקיץ, ולעסוק בענפי ספורט שונים בחורף. פעם הוא בילה את חופשת החורף שלו בשוויץ במלון אקסקלוסיבי אשר היה ממוקם בהרי האלפים, שם התאכסנו באותו הזמן קבוצות של חברה צעירים שהשתתפו בתחרויות הסקי במקום. היה על רקע הזה שהוא חלם את חלומו הנפלא.

זה היה בחודש אוקטובר וברגר הודיע לו שהתיאטרון עומד לבקר בספרד כדי להציג בשתי הערים החשובות שם, במדריד וברצלונה, את האופרה 'פאוסט' מאת גונו. בנימים שמח מאוד לחדשות אלו, רשאת בגלל שלפחות חלק זעיר של חלומה הולך להתגשם, שנית בגלל שהוא אהב מאוד את המוסיקה של גונו ואת את ריקודי הבלט הנהדרים שבאופרה הזאת. אך קרה שבדיוק שהצוות התיאטרון עמד לעזוב את וינה, מנהלו, מר שנידר, חלה עם חום גבוה ונאלץ להישאר בבית. כעת כל העבודה של ניהול הבמה בהצגה זו נפלה על הכתפיים של בנימין. הוא נאלץ לאסוף את כל בטחוננו העצמי לשם מלוי התפקיד בחוץ לארץ. לאחר גמר ההצגה במדריד, כל החבורה של התיאטרון, כולל את המנכ"ל, פרנץ ברגר, התאספו ליד שולחנות במזנון הגדול של האופרה של מדריד. הם דיברו על הביצוע המושלם של ההצגה וחילקו שבחים לבנימין. "היית בסדר גמור ותקבל את מיטב ההערכות שלנו." "הביטו," אמר בנימין בנימה ביישנית "הג'וב שלי אין לו חשבות רבה; כשההצגה נגמרת והמסך יורד, מי עומד באור הזרקורים?, ומי קוצר את התשואות הרמות של הקהל? השחקנים, הזמרים, הרקדנים. לפעמים מפיק ההצגה והמנצח על התזמורת עולים גם כן על הבמה לחלק אתם את התהילה. אך מי נותן את דעתו על מנהל הבמה? גם על דפי התוכניות שמו מופיע באותיות קטנות." "אסור לך להיות כל כך צנוע!" הגיב ברגר בנוסותו להרים את הערכה העצמית הנמוכה של בנימין "כל מאמץ לקדם את ההצגה הוא בעל חשיבות. אם המסך לא עולה בזמן, איש מהקהל לא יראה דבר." בנימין העלה חיוך מאולץ על שפתיו. ברגר המשיך "עליך להבין כי כדי להעלות את ההצגה על קרשי הבמה דרושה עבודת צוות. אם אחד הרקדנים נכשל, זה יהווה תקלה בהצגה, אם אחד הזמרים יזייף, אם אחד הנגנים בתזמורת ינגן לא נכון, אם משהו מפרטי הציוד שלמעלה ייפול על ראש השחקנים, אם מערכת הקול והאורות לא תפעל כשורה, כל הדברים האלה יכולים לפגוע ברמת ההצגה. כך אני חוזר ומדגיש שכל תפקיד הוא בעל ערך ותורם להצלחה הסופית בהצגה, וקודם כל שלך, בן." זו הייתה הפעם הראשונה שהוא השתמש בקיצור שמו, זאת לאות חיבה והערכתו האבהית אליו. בנימין היה שבע רצון.

ברצלונה, בתום ההצגה, בנימין החליט לבקר במועדון לילה מקומי שהיה ידוע על מקוריותו להציג ריקודי עם ספרדיים, ריקודי טנגו ומחולות קצביים של פסהדובלה וריקודים סוערים של פלמנקו. צלילי מיתרי הגיטרות ונקישות הקסטנייטות העלו את האווירה התוססת במקום. לזה אפשר היה להוסיף את היין המלגה האדום שהוגש לאורחים בידי מלצריות יפיפיות, בעלות שערות שחרות, המסולסלות וארוכות שכיסו את גבן. אחת מהן התיישבה ליד שולחנו של בנימין והתחילה לפלרטט עמו. "אני בטוחה שהנך זר פה," היא התחילה באנגלית שבורה אך מתוקה, "מאין אתה?" "אני מאוסטריה, אך אני ישראלי," "אה," היא אמרה מופתעת "אז מה אתה עושה באוסטריה?" "באתי עם להקה של בית האופרה היוניאית להציג הצגה פה בברצלונה." "אתה שחקן, או משהוא כזה?" "רק מנהל במה," ענה בנימין בענווה. "יפה, יפה ומה שמך?" "בנימין" "ובכן, בנימין," היא אמרה והניחה את ידה על שלו "אתה רוצה לרקוד אתי?" בנימין היסס. האם הוא יכנס להרפתקה עם הספרדייה היפיפיה הזאת? כעת שהוא נמצא בחוץ לארץ? עיניה השחורות, הבורקות פיתו אותו להשיב בהן, ולאחר שהם קמו לרקוד, לא יכל להתגבר על תשוקתו לחבק אותה אליו. התזמורת פתחה בנעימת טנגו חושנית והם רקדו מחובקים צמוד זה לזה לזו.

אני אמרתי לך את שמי, סניוריטה, אבל את לא אמרת לי את שלך." "סריטה," היא ענתה בחיוך. "בעבר הכרתי איזו זמרת ספרדייה בשם 'סריטה מונטיאל', את הכרת אותה?" "לא באופן אישי," היא השיבה "אך היא בואדי מאוד מבוגרת עכשיו." "הגידי לי סריטה, איך הבוסים שלך מתייחסים לכך שאת מתחילה עם האורחים?" "זה חלק מהביזנס שלנו." היא ענתה בקריצת עין "והחלק האחר?" "שאל בנימין "זה תלוי בך." "מה את מתכוונת?" "נו טוב, אם תגלה רוחב לב, אני יכולה ללוות אותך למקום מגוריך ואנו יכולים לבלות בכיף ביחד..." "לכל השדים והרוחות," בנימין מלמל לעצמו 'מדוע אני צריך תמיד להשתחוות בפני הנשים להעניק לי קצת אהבה? למה, לעזאזל, שהן לא ישלמו לי, לשם שינוי?' 'מצד שני' הוא חשב 'לאחר שאתחתן לא אוכל להחליף את שותפות שלי במיטה בתדירות שכזאת, כפי שאני עושה עכשיו, כל זמן שאני רווק. אחרי שאתחתן יהיה עלי לשמור נאמנות לאישה אחת בלבד, לאישתי. עד אז עלי לנצל את הזמן וליהנות מהחיים.' הוא חיבק אותה חזק אליו והסתכל עמוק לתוך עיניה "אני מנהל במה," הוא אמר "בתיאטרון שלי כל שחקן מקבל את שכרו לפי התפקיד שהוא ממלא. אם תשחקי הטיב, אשלם לך ברוחב לב." הוא אמר וקיווה שהיא תשאיר כמה מצלצלים בארנקו...

היה להם לילה סוער ונפלא ביחד. היא הייתה ספרדייה בעלת דם חם והוא נהנה מכל רגע בחברתה. "תומרי 'כרמנצ'יטה' " הוא שאלה בנימה קנטרנית "מה את חושבת לעשות עם החיים שלך? תעברי ממיטה למיטה, עד שתזדקני?" "לא!" היא השיבה חד משמעית "עד שאמצה מישהו טוב בשבילי." "האם אני מספיק טוב בשבילך?" היא הסתכלה עליו בתמיהה ואמרה "אתה יותר מדי טוב, אך בטוחני שלא הייתי מוכן לקחת לאישה יצאנית כמוני, נכון?" בנימין נענע בראשו "את יותר מצודקת. לעולם לא אעשה את זה." היא נאנחה נואשות "אני הרסתי את חיי." "שטויות, את בחורה יפיפיה, את יכולה להתחיל בחיים חדשים במקום אחר,

בעיר אחרת, אולי בארץ אחרת שלא לא מכירים אותך. תמצאי לך בעל ותקימי משפחה. "אולי אעשה את זה באחד הימים", היא אמרה בהכנעה "אך כשאדם רגיל לכסף טוב, קשה לעבוד עבור פרוטות." "מה שבא בקלות, הולך גם בקלות", הרצה בנימין "מעולם לא שמעתי על אישה שהתעשרה במקצוע שלך. תשני את החיים שלך כל עוד את יכולה." אחרי שהות מה הוא אמר לה "סריטה, את צריכה ללכת עכשיו, עלי לנוח מעט. מחר יש לנו יום עמוס. נצא עם הלהקה לסייר בעיר, אולי גם בסביבה. אז אני נאלץ להיפרד ממך ומודה לך עבור הלילה הבלתי נשכח שהענקת לי. ודרך אגב, מה מגיע לך?" היא התלבשה ואמרה לו "אתה אדם מיוחד, אתה לא חייב לי שום דבר. אני מודה לך על יעוץ הטוב שנתת לי." "אה, לא!" הוא מחאה "עשית לי שירות טוב ולא אתן לך לעזוב ללא תמורה." הוא הוציא מכיסו שטר של \$ 100 ונתן לה. "זה בשביל הוצאות הדרך." היא לקחה את הכסף בלא אומר דבר ועזבה את החדר.

חבורת התיאטרון נהנתה מהתירור בנוף הספרדי, והם קנו המון מזכרות אשר הוצעו להם בשפע בכל מקום לאן שהלכו. מיד לאחר שהם חזרו לוינה בנימין צלצל לחברו יוסף וסיפר לו את ההרפתקה שלו עם האישה הספרדייה. יוסף היה חד משמעי "אתה מזדיין סביב כל אירופה!" יוסף נזף בו ברוגז "בסוף תחטוף שם איזו מחלת מין מלוכלכת, אולי AIDS!" "סמוך עלי", הוא ענה "אני תמיד נוקט זהירות ומשתמש באמצעי מניע ומדי פעם הולך להיבדק." "מה אני יכול להגיד", נאנח יוסף "שהאלוהים ישמור עליך שם." "אני יכול לומר לך דבר אחד", השיב בנימין "כי אם בתום התקופה של החוזה שלי עם האופרה, אני לא אמצא את האישה שחלמתי עליה, אני חוזר לארץ. השכר שלי הועלה לאחרונה ל- 8000 דולר. יש לי גם חסכונות בבנק, ואני חושב שזה יספיק להתחיל חיים חדשים בארץ, בהנחה שהנהלת התיאטרון 'הבימה' תסכים לקבל אותי בחזרה לתפקידי הקודם." "ממזר שכמוך", התפרץ יוסף בהתרגשות "סוף, סוף אתה מדבר דברים של טעם, אולי הזמן ריפה את השיגעון שלך. בוא הביתה, יותר מוקדם, יותר טוב." הוא אמר והוסיף "ודרך אגב רציתי לומר לך עוד משהו; זאת תופעה תדירה אצל גברים צעירים לחפש להם אישה יפה. זה הדבר הגרוע ביותר שגבר יכול לעשות לעצמו, וכי למה? בגלל מוקדם, או מאוחר, מישהו ישים עליה עין, מישהו אחר ישים עליה יד, ואחד אחר ישים עליה רגל... אז הזהר מיפיפיות!"

כעבור זמן קצר צוות התיאטרון חזר לוינה. היה באג'נדה שלהם להציג, בעונה הקרובה, חמש הצגות אופרה משובחות, האחת יפה יותר מהשנייה: הטרוויאטה של ורדי, נורמה של בליני, לה ג'וקונדה של פונצ'יאלי, שמשון ודלילה של סאינט סאן, ולבסוף את חליל הקסם מאת מוצרט. לכל אחת מהן היו נדרשות הכנות קפדניות שכללו חזרות רבות. לפעמים הרקדנים והרקדניות, הזמרים וחברי התזמורת בקושי יכלו להחזיק מעמד מרוב עייפות, והמשך החזרות היה צריך להידחות למחרת. גם בנימין היה עייף מאוד. המנהל שלו היה עדיין רתוק למיטתו וכל תפקידי ניהול הבמה הוטלו עליו בלבד. זה היה קשה, אך אומרים "שהצורך שובר חוקים". כך שהוא היה צריך להמשיך מה שלא יהיו הנסיבות.

מזמן לזמן, בעת שהוא לא היה בתפקיד, הוא המשיך להסתכל על רקדניות הבלט, ובמיוחד על החדשות שבהן שצורפו לאחרונה ללהקה, אך לא אחת מהן דמתה לנערת החלומות שלו. גם שניסה לשוחח אתן, הן ענו לו בקרירות ובלא אכפתיות בגרמנית. 'האם זה הכרחי שנערת חלומותיו צריכה להיות דווקא רקדנית בלט?' הוא שאל את עצמו פעמים רבות. 'האם ישנם חוקים בחלומות?' 'לא!' הוא ענה לעצמו 'אך היא צריכה שיהיו לה אותן התכונות של יופי, תרבות, של אהבת המוזיקה, מעל הכל שיהיה לה דעות חופשיות וליברליות. אם נערה כזאת אי פעם תזדמן בדרכי, הוא הרהר 'אני מיד אכיר אותה'. אך הוא נשאר קשוח באמונתו; 'היא מוכרחה להיות קיימת כאן איפה שהוא'. הוא התבונן בנשים בבתי הקפה, בטיילות, במסעדות שהוא סעד בהן את ארוחותיו. אפילו הלך אל משרד הפנים המקומי של העיר וינה, ותחת האמתלא של חיפוש קרובים הוא ביקש את הפקידים לחפש את 'בת דודתו' בשם אלה ברנשטיין. היו שם לפחות עשרות שמות דומים, אך אף אחד מהם לא התאים קטגוריה שלו. הוא עזב את המקום מיואש.

ימים אחדים לאחר מכן, בטיילו באחד הכיכרות היפות של וינה, הוא ראה קבוצת ציירים מציירים תמונות פורטרטים. הוא נעצר ליד אחד הציירים, איש מבוגר, בעל זקן ארוך ובעל חזות של אומן, אותו בנימין מצא הטוב מכולם. מסביב עמדו עוברי אורך סקרניים, שהסתכלו בעבודת הצייר בעניין רב. כשהאומן סיים את הציור שלו, בנימין פנה אליו "בבקשה, אם תוכל להתפנות לרגע, הייתי רוצה לשוחח אתך." "אני מקשיב לך, אדוני, מה עניין?" הוא אמר בגרמנית. "ובכן, חושבני שמדובר במשהו מיוחד, ואיני יודע אם עשית דבר כזה במקצוע שלך." האומן הסתכל בבנימין במבט של תהייה "אינני יודע מה כוונה שלך." "אגיד לך זאת בדיוק, אך אולי נוכל לעבור מפה למקום פחות רעשני?" הצייר נענע את ראשו לאות הסכמה. הם התיישבו ליד שולחן בבית קפה הסמוך ובנימין שאל את האומן מה הוא רוצה לשתות "לא חשוב", הוא ענה. בנימין הזמין שתי כוסות קפה ועד שהקפה הוגש להם הוא גילה את מבוקשו בפני הצייר "הבט, לפני כמה חודשים פגשתי

נערה בחלום שלי, והיא הייתה היפה בבנות שראיתי מימי. היא הייתה גם תרבותית ומוכשרת. היא הייתה בחורה מוינה, רקדנית בלט בבית האופרה הוינאי. בימים אלה אני עובד שם כמנהל במה, אך לצערי עד היום לא פגשתי אותה. "האומן הסתכל בבנימין בתימהון "נערה בחלומות שלך?" הוא מלמל לעצמו "ומה לעזאזל אתה רוצה ממני?" "ובכן, ראיתי שאתה אומן מאוד מוכשר, ואני בטוח שהיית יכול לצیיר אותה לפי התיאור שלי. אתה יודע, כמו במשטרה, האומנים מציירים דיוקנים על פרצופיהם של פושעים לפי התיאורים של עדי ראייה, אך בואדי שאתה יכול לעשות זאת יותר טוב." האומן גירד את פדחתו "בסדר", הוא אמר "אנסה לעשות את מבוקשך, אך כמה אתה מתכוון לשלם לי עבור הציור?" "אינני יודע, מעולם לא הזמנתי תמונה כזאת, אך אם היא תהיה מוצלחת, אשלם לך ביד נדיבה. דרך אגב, מה שמך אדוני?" "אריק וולפגנג." "וולפגנג?, כמו אמדאוס מוצרט?" האומן נענע בראשו "הלוואי והיה לי הכשרון שלו, הייתי יכול לצייר פורטרטים של מלכים, שרים, שחקנים מפורסמים." "מי יודע", ענה בנימין "יום אחד תעשה זאת." "מתי אתה רוצה שאתחיל לצייר את נערת החלומות שלך?" שאל האומן "בהקדם האפשרי שאתה רק יכול." הם שתו את הקפה שלהם ובנימין הוציא שטר של \$ 50 מארנקו "זו מקדמה לעבודתך, תראה שאני רציני." וולפגנג שם את הכסף בכיסו ואמר לבנימין "תגיע לכאן מחר, נניח בשעה 10 בבוקר ואנחנו נתחיל. האם זה נוח לך?" "מצוין, בגלל שאני מאוד עסוק לאחר הצוהריים." הם נפרדו בלחיצת ידיים.

ביום המחרת, בדיוק בשעה הנקובה שהם הסכימו עליה, האומן הופיע ליד בית הקפה כשהוא מחזיק בידו האחת את כן הציור שלו, וכסא מתקפל בידו השנייה. בן דרש בשלמו והושיט לו את ידו "אני רואה שהנך מכבד את הבטחתך, בוא ונשב במקום שקט יותר, איפה שלא יפרעו לנו." "אז נלך אולי לגני ווילהלם, זה לא רחוק מפה," אמר האומן. הם עברו לגן ומצאו ספסל ריק והתיישבו עליו. בשעות הבוקר היו בגן רק מעט מבקרים. וולפגנג פתח את כסא המתקפל שלו, הכין את כן הציור שלו והתיישב אל מול בנימין, ואמר "לפני שאתחיל במלאכה, ברצוני לשמוע ממך כמה תיאורים כללים על האישה הזאת שאתה חפץ שאצייר אותה: את קווי האופי שלה, את דמותה, את הופעתה, וכדומה." "וכן, הבה נראה," אמר בנימין ואימץ את זכרונו לעלות את חזותה של אלה. לאחר שהות מה פניו לבשו מבע של רוך. הוא אמר "היא גבת קומה, יש לה גוף נפלא, שדיים בולטות. יש לה פנים אובליים, לחיים אדומות, גבות שחורות, אף מאורך, עיניים שחורות ועמוקות וריסים יפים. תווי פנים מאוד אינטליגנטיים. פה קטן וחושני בצורת לב, ושערות שחורות, ארוכות, וחלקות כמשי. ביחד מראה נהדר." הוא אמר בהתלהבות. "ומה בקשר לרגליה?" שאל האומן "אה, הרגליים שלה, הן מושלמות" נאנח בן "כמו של היונוס של מילנו. המכיר אתה את הפסל המפורסם של מיכלאנג'לו?" "כן, אדוני, ראיתי אותו בתערוכה." "כעת, איך אתה רוצה שהיא תופיע בתמונה לבושה, או ערומה?" "לבושה באדרת לבנה, עשויה מסטין וטול, ובתוכה פסים כחולים לקישוט." "הכל בסדר," אמר וולפגנג "אתחיל לצייר, ואם תרגש שאני לא הולך בכיוון הנכון אז תעצור אותי, אוקי?"

פרק רביעי

לאט, לאט, קו, אחר קו, לאחר משיכות עפרון ומחיקות רבות, דמותה של אלה הופיעה על דף הציור של וולפגנג. בינתיים עוברי אורח רבים התאספו מאחורי גבו של האומן וראו בהשתוממות שהוא לא מצייר את האיש שישב לפניו, אלא דמות של אישה. מדי פעם בנימין התערב וביקש את וולפגנג לשנות פרט זה או אחר בציור. לאחר כחצי שעה, או משהו כזה, דמותה של אלה הופיעה על הנייר במלא הדרה. פניו של בנימין קרנו מרוב אושר. "האל יברך את ידך," הוא אמר לוולפגנג "אתה כשרון אמיתי. אמליץ עליך בפני ועדת האומנות של בית האופרה. חושבני שהם צריכים שם אומן כמוך." "תודה, אדוני. אתה רוצה את הציור כך, שחור-לבן, או שאוסיף צבעים?" "אם זה לא יפגע באיכות התמונה, אז תוסיף צבעים." וולפגנג צבע את התמונה בצבעים קלים שהוסיפו לה חן באופן משמעותי. בנימין היה כל כך שבע רצון מהתמונה שהוא אימץ אותה אל לבו. "תודה לך, הוא חזר באוזני האומן והוציא שטר של \$ 200 ונתן לו. "אם התמונה הזאת תוביל לגילוי הנערה הזאת, אכפיל את הסכום הזה." "כעת, אני במקש את סליחתך," שאל וולפגנג "אך מה אתה עומד לעשות עם פורטרט הזה?, תתלה אותו על הקיר?" "אעשה זאת אחר כך, אך ראשית כל יש בדעתי לפרסם אותו בעיתונים עם פרס גדול של \$ 1000 לכל מי שיוביל אותי לגלותה. מה אתה אומר?" "הרבה מאוד כסף," אמר האומן תוך נענוע ראשו "זה שווה לך?" "אם אצליח למצוא אותה זה יהיה שווה לי יותר, הרבה יותר." ואם תרשה לי לשאול אותך אדוני, אין אצלכם בישראל נשים יפות שאתה מוכרח לעשות מאמצים כאלה למצוא את נערת החלומות שלך?" "לצערי הרב טרם פגשתי כמותה." ענה בנימין. וולפגנג משך בכתפו "זה הכסף שלך, אדוני." בנימין שוב הודה לאומן על עבודתו והם נפרדו בלבביות.

תמונתה של אלה, שכללה פרס של \$ 1000 ומספר הטלפון של בנימין פורסמה ב-5 עיתונים מקומיים בווינה. נרשמו עשרות קריאות על לוח המשיבון של בנימין, אך מעטים מאוד ביניהם היו ראויות לתגובה.

כמה נשים הציעו לו לבוא אליו באופן אישי; אחרות אמרו שהן תשלחנה את תמונותיהן. אך היו גם כמה קריאות פוגעות ומלוכלכות, כמו ממזר סוטה אחד שאמר "יש לי אחות צעירה, אני יכול להביא אותה אליך, ובעד 1000 דולר תדפוק אותה כמה שתמצא..." או קריאה אחרת של אישה שאמרה "אני לא פחות יפה ממנה, אך אני יכולה לספק אותך יותר ממנה." לעומת אלו היו קריאות שבנימין התייחס אליהן ברצינות. הוא התקשר לנשים אלו, ואחרי שיחה קצרה, או ארוכה יותר הוא קבע אתן פגישות בבית קפה, באחד הרחובות הצדדיים של וינה. היו מספר נשים יפות שהגיעו לפגישה אתו, אך היו רחוקות מאוד מדמותה של אלה. בנימין התנצל בפניהן בנימוס רב והביע את צערו על אי-התאמתן למבוקשו. לאחר פגישות סרק נוספות עם נשים שלא התאימו את צפיותיו, הוא שוב שקע בתסכול ובייאוש. מחשבה מעיקה התגנבה אל לבו, שבסופו של הדבר הוא יישאר אם הפורטרט היפה של וולפגנג.

בנימין ישב בחדרו והתבונן בכמיהה מול הדיוקן של אלה. לפתע עלה רעיון בראשו: 'אם יש לי רק הציור עליה, אז למה שזה לא יהיה ציור של שמן? זה יהיה ללא ספק יותר מרשים ויחזיק מעמד לתקופה ארוכה, אומנם זה בטוח שיעלה לי יותר.' הוא שוב ביקר אצל האומן בכיכר ומצא אותו, כרגיל, שקוע בעבודה. הם ברכו בשלום איש את רעהו "מה שלמך אדוני? הייתה לך הצלחה עם פרסום התמונה?" שאל האומן "לצערי הרב לא." הודה בנימין "אז מה בדעתך לעשות?" "לא הרבה, אולם חשבתי על משהו. היש לך ניסיון כלשהו בציורי שמן?" וולפגנג גירד את פדחתו "באמת לא הרבה. לפעמים אני מצייר תמונות שמן, ככה סתם להנאתי בגלריה שלי בבית. מה הבעיה?" "חשבתי להעלות את הדמות שלה בציור שמן. היית יכול לצייר אותה בשמן?" "מה אני יכול לומר לך, אדוני היקר, אוכל לנסות." "אז בבקשה תנסה ואם תצליח עם תמונת השמן כמו עם הפורטרט, תבוא על שכרך. הנה לך מקדמה" הוא מסר לאומן שטר של \$ 500. "אני צריך את הפורטרט בחזרה למספר ימים," אמר וולפגנג "בסדר, אביא לך אותו מחר." למחרת הביא לו את הפורטרט ושאל אותו "האם אתה יכול לצייר את התמונה בגודל טבעי?" "אנסה את מיטב יכולתי, אדוני, אתקשר אתך כשהיא תהיה מוכנה."

בנימין חיכה בחוסר סבלנות לקריאתו של הצייר, וכשזו לא באה, הוא חזר לכיכר לחפש אותו. וולפגנג הרגיע אותו "היה סבלני, אדוני, אני עובד על הציור שלך כל יום, אך זאת מלאכה קשה ומורכבת יותר מאשר לצייר פורטרט, במיוחד שאני לא יכול לראות לפני את האדם. זה עוד ייקח מספר ימים." שבוע אחר כך האומן בישר לו כי הציור מוכן, והוא מוזמן לבוא לגלריה שלו. בנימין לקח מונית לבוא אליו. כשהוא ראה את תמונת השמן הגדולה הוא נשאר המום. "איני יכול למצוא מילים, MEIN HERR" הוא גמגם "אתה מבזבז סתם את זמנך בציור פורטרטים, מקומך צריך להיות בין האומנים הגדולים של המדינה הזאת! מיד שאחזור לתיאטרון, אתייעץ עם הממונה אצלנו לענייני אומנות שימצאו עבורך אצלנו תפקיד קבוע כצייר פורטרטים ותמונות שמן. וכעת לגבי היצירה הנהדרת שלך. מה אוכל לומר אני מאוד מעריך את עבודתך. הוא הוציא את ארנקו ושילם עוד \$ 500 לאומן. "אני חושב שהתמונה הזאת צריכה גם מסגרת יפה, התוכל להמליץ לי על בית מלאכה טוב לעשיית מסגרות?" "אני אדאג בעצמי למסגור התמונה, אולם אינני יודע כמה זה יעלה. זה יכול לנוע בין 500-1000 \$, זה תלוי בטיב המסגרת." "תזמין את הטוב ביותר ודאג שגם הפורטרט ימוסגר." "JAWOHL MEIN HERR" אמר וולפגנג "שהכל יהיה מוכן אקרא לך." לאחר שבוע התמונות היו מוכנות ובנימין שאל את האומן איפה לדעתו המקום הטוב ביותר לתלות את תמונת השמן בדירתו. הוא שילם את כל הוצאותיו של וולפגנג ושם את הפורטרט בארכיב שלו.

לאחר עבודתו בנימין בילה שעה ארוכה והתבונן בתשוקה על תמונת השמן שהייתה תלויה על קיר חדרו. הוא שקע במחשבות עמוקות ומלמל לעצמו 'עזוב את זה, בן, רד מזה בן. הדיבוק השיגעוני הזה לא מוליך אותך לשום מקום. גם האומן הזקן, וולפגנג לועג לך וחושב שאתה מן מטורף. אתה רודף אחר רוח רפאים, וכבר בזבזת הון עתק על זה. מוטב שתחשוב על נשים חיות, בשר ודם, ואין מחסור בהן'. אך למרות הכל הוא החליט לצאת, כניסיון אחרון, לחופשת שקי בעונה באה לשוויצריה, בדיוק לאותו המלון של תיריס, שם החלום הנועז שלו אירע. בינואר הוא לקח שבוע חופש ויצא לשוויצריה. אתר התיירות היה מלא, עד אפס מקום, עם מאות אוהבי משחקי חורף. הוא סקר בקפדנות את כל הנשים בין אורחי המלון, אך אף אחת מהן לא הייתה דומה לאלה שלו. 'נו טוב, זה הוא זה.' הוא אמר לעצמו 'אני גמרתי עם החלום וגם עם אוסטריה. אחזור לארץ ויהיה מה שיהיה. נשבר לי! עלי לחיות בעולם מציאותי. יוסף ימות מצחוק, אך אני ראוי לזה. מקווה שאמצא את דרכי חזרה לעבודתי ולחבריי לשעבר.'

זמן קצר לאחר שחזר משוויצריה, בנימין ביקש חופשה נוספת מהאופרה בנימוק שעליו לבקר קרובה חולה שלו בישראל. כשהחופשה הוענקה לו הוא הזמין כרטיס טיסה באל-על להגיע לארץ למחרת היום. הוא גם צלצל לחברו הטוב, יוסף, ובישר לו על הגעתו, בערך בשעה עשר בבוקר. יוסף היה יותר ממופתע על הגעת חברו הבלתי צפויה, ובא לשדה תעופה בן-גוריון בלויית אישתו, כשהוא החזיק זר גדול של פרחים בידו. כששני החברים נפגשו הם נפלו איש לזרועותיו של לרעהו. "ברוך הבא", אמר יוסף "קרה משהו מיוחד שגרם לביקור הפתאומי שלך?" בנימין היסס מה לומר. אחר כך אמר בעיניים מושפלות "אני גמרתי עם אוסטריה." "האם פוטרת מהאופרה?" בנימין נענע בראשו "להפך מזה, לאחרונה הם דיברו על קידומי בדרגה ועל הטבה נוספת בשכר." "אז מה בכל זאת קרה?" שאל יוסף "חיפוש למצוא את נערת החלומות שלי שם, עלו בתוהו." ענה בנימין. יוסף הניח את ידו על כתפו של בן "אתה יודע, הייתה לי תחושת בטן שזה ייגמר בצורה הזאת. אך מצד שני, אני יותר משמח שחזרת לשפיותך." לאחר הפסקת מה הוא שאל "היש בדעתך לחזור ל'הבימה'?" "אני ספק אם יש להם משרה פנוי עבורי, אך בואדי שאנסה לפנות אליהם." כשבנימין התייצב במשרדו של מר שנדור, בתיאטרון "הבימה" מעבידו הקודם קיבל אותו בסבר פנים יפות ולחץ את ידו בחמימות. "ברוך הבא, ברוך הבא, מה עושה מנהל במה גדול בתיאטרון הצנוע שלנו?" "מנהל הבמה מחפש תעסוקה", אמר בנימין. שנדור קיבץ את גבות עינו והביט בו בתמיהה "עזבת את עבודתך באופרה הוינאית?" "לא מינה, ולא מקצתה. הם היו מאוד מרוצים ממני ואפילו עמדו להעלות את השכר שלי." "אז מה אם כן קרה?" שאל שנדור מופתע "פשוט התגעגתי למולדת. אך מעבר לכך לא מצאתי שם בריות שיכולתי להתחבר אתם, לא חברים. אני מתכוון לחברים של ממש אשר יש לי אותם פה בארץ. ומעל הכל לא מצאתי שם אישה כלבבי להתחתן אתה. הרגשתי כמו זר רוב הזמן. אך מאידך התקדמתי מאוד במקצוע." "אני מבין את הבעיה", אמר שנדור בהרהור "אני מניח שהיית מעוניין לחזור לתפקידך הקודם אצלנו." "אינני יודע שיש לכם משרה פנוי עבורי" אמר בנימין בצניעות "הבט, אהיה אתך כנה", אמר שנדור "היינו שמחים מאוד להחזיר אותך לעבודה, במיוחד איש כמוך בעל שם וניסיון, אך אני מתאר שהנך מודע לכך שיש מיתון כלכלי בישראל בימים אלה, ועלינו לנהל את התיאטרון בתקציב מוגבל. כך שלעת עתה אינני יכול לקחת אותך חזרה. אך אני יכול להבטיח לך כי אתה תהיה הראשון בתור אם התנאים ישתפרו." "אני מבין זאת לחלוטין", אמר בנימין. "הישנה אפשרות לדחות לזמן מה את ההתפטרות שלך בווינה?" שאל שנדור "אני יכול לדחות אותה כמה שאני רוצה. אך העניין שהייתי מעוניין לחזור לישראל בהקדם האפשרי." "שמעת אותי?" אמר שנדור "אעשה את מיטב יכולתי לקבל אותך בחזרה. רק תהיה סבלני, זה יהיה בסדר. דרך אגב. כמה אתה משתכר בחודש בווינה?" "בערך 8000 דולר." שנדור חיך במבוכה "זה כמעט כפול ממה שאני מרוויח פה. אך בנוגע לשכר שלך ולתנאי העסקתך אנו נדון בבוא העת. בבקשה, נא תשאיר את הכתובת ואת הטלפון שלך בווינה אצל מזכירתי."

כוונתו להתפטר מעבודתו בווינה הייתה עוד יותר מכאיבה לו. ברגר הזקן היה המום כששמע זאת מפי בנימין. הוא אחז בידו והחזיק אותה ארוכות ובנימין ראה דמעות בעיניו. "זה היה תהליך קשה לקלוט אותך בתיאטרון שלנו, אך עוד יותר קשה להיפרד ממך. מה קרה בן היקר?" "שום דבר אישי הנוגע לתיאטרון, או לאנשים פה. הדבר פרסונלי לחלוטין. אתה רואה, באתי לווינה להשגת התקדמות במקצועי, אך גם כדי למצוא אישה. לצערי לא מצאתי פה, לא חברים, ואני מתכוון לחברים אמיתיים שאדם יכול לחלק אתם את שמחתו וגם את צער לבו. מעבר לקח יש לי געגועי מולדת." "ובכן", אמר הזקן "עזיבתך פרושה לא רק הפסד גדול לאופרה, אלא גם לי אישית, כולנו נצטער על כך." "גם אני", אמר בנימין "רק בבקשה רציתי להגיד משהו. אולי ידוע לך שבישראל ישנה האטה כלכלית בימים אלה. שוחחתי עם מעבידי הקודם בתל אביב והוא אמר שלעת עתה אין תפקיד פנוי עבורי, אך נתן את מילתו שאני אהיה הראשון שהוא יקבל לעבודה ברגע שהדבר יהיה אפשרי. האם אני יכול להחזיק במשרה שלי כאן עד המועד הזה?" "אין בעיה", ענה ברגר "להפך, אולי בינתיים תשנה את דעתך ותישאר אתנו." "אני מודה לך מאוד על טוב לבך." "ואני מודה לך על כנותך." השיב המנכ"ל. "רק בעוד עניין נזכרתי עכשיו", אמר בנימין "לפני ימים אחדים בטיילי באחד הכיכרות של וינה, ראיתי קבוצה של ציירים מציירים דיוקנם של אנשים. שמת לי לב על אחד מהם שמצאתי אותו המוכשר מכולם. הוא גם מצייר תמונות של שמן. חשבתי כי יתכן ובית האופרה זקוק לאיש כמוהו בשביל לצייר אומנים, זמרים ובלרינות מפורסמות שמופעים פה מדי פעם. הייתי ממליץ עליו בכל לב. הנה השם והכתובת שלו." "אנו מודים לך מאוד ובכל מקרה נחשוב על הצייר הזה, ותודה שחשבת על כך." אמר ברגר.

הימים עברו ובנימין הפך חסר מנוחה וחיקה בקוצר רוח לתשובתו של שנדור. לבסוף, אחרי 3 חדשים הוא קיבל קריאה טלפונית ממנו, ושנדור ביקש אותו לבוא ולדון עמו על תנאי העסקתו. הוא שוב לקח מטוס וטס לתל אביב והתייצב במשרדו של שנדור. "הבט, ידידי היקר", הוא אמר "עשיתי את מיטב יכולתי בעניינך. פניתי לאגפים שונים במשרד התרבות וטענתי באוזניהם שצוות התיאטרון שלנו זקוק לרענון. כעת ישנה

הזדמנות פז להחזיר אלנו מנהל במה מוכשר, שהיה פעם העובד שלנו במשך עשר שנים, ויצא להשתלמות ללמוד במאות בבית האופרה של וינה. האיש הוא מציאה בשבילנו, אמרתי להם. "מה אני יכול להגיד?", השיב בנימין "מתי אני יכול להתחיל?" "זה תלוי בך, ידידי, אך חכה, טרם דיברנו על השכר שלך. אנו פשוט לא יכולים להרשות לעצמנו לשלם את מה שהרווחתה בוניה. \$ 5000 לחודש יספקו אותך?" "בוניה הרווחתי יותר, הרבה יותר, אך מאידך גם בזבזתי יותר. קניתי דברים שלא היה לי ממש צורך בהם. מעבר לזה, כרווק אכלתי במסעדות יקרות. אני תקווה שכשאתחיל אוכל להסתדר בהכנסה פחותה יותר." "אני מקווה," אמר שנדור "ואני בטוח שבוניה שלימת כל דבר יקר יותר מאשר פה. אז נסכם בכך שאתה מסכים. אם כן, אתה יכול להתחיל את עבודתך מתי שתרצה." "תודה לך מר שנדור, אודיע לך בקרוב על כך."

עכשיו בנימין נאלץ לעשות שוב את כל תהליכי החזרתו לארץ: להשכיר דירה נוחה בתל אביב, להתפטר מעבודתו בוניה, ועוד לסדר עניינים שונים. כרווק לא היו הרבה רהיטים וחפצים להוביל; את כל המיטלטלים שלו היה יכול לארוז בכמה מזוודות. אך הייתה לו בעיה להעביר את תמונת השמן הגדולה של וולפגנג לתל אביב, אך לבסוף מצא חברה שמתמחה בעסקים אלה. לאחר שהוא סיים עם כל העניינים המעייפים בנימין חזר באופן הדרגתי לחייו השגרתיים שהוא עזב לפני שנה. עבודתו ב-'הבימה' הייתה קלה יותר, ללא השוואה, מאשר בוניה, אך עדיין התפקיד שלו דרש אחריות. חבריו בתיאטרון, ובמיוחד יוסף, שמחו לשובו אל חיק המולדת.

פרק חמישי

זה היה יום קיצי, שטוף שמש. בנימין עזב את ביתו במגמה לטייל ברחובות העיר. בדרך כלל שעות הבוקר שלו היו פנויות. הוא לקח עמו את עיתון הבוקר שלו לקרוא אותו בפרק. הוא התיישב על ספסל ריק והחל לקרוא בעיתון. לא עבר זמן רב ואישה צעירה ותמירה התיישבה לידו ובידה ספר. בנימין הביט בה מופתע. אחרי מספר דקות של היסוס הוא פנה אליה "אני מבקש את סליחתך. פניך מוכרות לי, אנו נפגשנו לפני כן, אך אינני זוכר איפה ומתי." הצעירה נענעה בראשה "אני לא חושבת, לא פגשתיך מעולם." "אני נשבע לך שנפגשנו באיזה מקום, אפילו יש לי תמונת פורטרט שלך." "פורטרט עלי?, בחיך," היא אמרה בחוסר אמון "איך זה יכול להיות?" "הביטי. שמי בנימין, ואני מנהל במה, ואין לי קורטוב של כוונה להטריד אותך, או לעשות צחוק ממך. אני גר לא רחוק מפה. הייתי רוצה להראות לך את הפורטרט. בבקשה אל תלכי. תחכי לי פה, אחזור בעוד זמן קצר. מבטיחה?" הצעירה הביטה בו מבולבלת. אחר כך אמרה בתמיהה "בסדר. אחכה לך-- לזמן מה."

הוא נותר ממקומו והתחיל לרוץ כאחוז אמוק. אומנם דירתו לא הייתה רחוקה, אך הוא תפס את המונית הראשונה שהזדמנה בדרכו כדי להסיעו לביתו, ואמר לנהג לחכות לו מספר רגעים עד שיחזור. לדירתו ובחזרה זה לא לקח לו יותר מעשרים דקות, אך הוא פחד שבינתיים האישה תיעלם מהמקום. אך כשהוא חזר לגן הוא ראה שהיא שם, יושבת על הספסל וקוראת בנחת בספר שלה. בראותה את בנימין נושף ונושם בכבדות ומחזיק אל הפורטרט מתחת לזרועו, היא העירה "אני רואה שרצת. בשביל מה? לא היית צריך לרוץ. נעשיתי סקרנית לגבי הציור שסיפרת עליו. אז בוא תראה לי אותו." בנימין פתח את נייר האריזה ומסר לה את הפורטרט, אחר כך התיישב לידה על הספסל.

"ואו! היא שמה את ידה על לבה ופלטה קריאה של תמיהה. "מי האישה היפיפייה הזאת!?" "ובכן," אמר בנימין "יכול להיות שזאת את." "אני???" מצטערת איני יודעת מה אתה מתכוון. מעולם לא דגמתי עבור פורטרט." "גם לא עשתה האישה הזאת" ציין בנימין. "עכשיו אני לגמרי מבולבלת, איך בכלל התמונה הזאת הגיעה לידיך?" "זה סיפור ארוך, ואני בודאי מוכן לספר לך, אך יש לי ממך בקשה; אולי נוכל להיפגש שוב במקום שקט, למשל בבית קפה קטן?" "בקיצור, אתה מזמין אותי לפגישה אתך?" "משהו כזה," אמר בנימין בצניעות. לאחר הרהור קצר היא אמרה "טוב, בסדר. אז איפה אתה רוצה לפגוש אותי?" "את חופשייה מחר, נגיד בשעה 10 בבוקר? אנו ניפגש פה ונלך לחפש מקום שקט בסביבה." "זה נראה לי בסדר." אמרה והושיטה את ידה לבנימין "שמי אירנה גלטוב." "ושמי בנימין סראלד. השם שלך נשמע כשם רוסי." הוא שאל אותה "בהחלט, משהו לא בסדר עם זה?" "לא!, חס וחלילה, העברית שלך מצוינת. את עולה חדשה בארץ?" "באתי לכאן כילדה קטנה עם הוריי." "נפלא!" אמר בנימין "ודרך אגב, את עובדת?" "לעת עתה אני מחוסרת עבודה, אך עבדתי בתור שרטוט אצל משרד בנייה גדול, אך הם פטרו אותי בגלל צמצום בהזמנות." "אה, מה חבל. אם כן אני אראה אותך מחר, ויש לי הפתעה נוספת להראות לך, במידה שאת תהיה מעונינת לראות אותה." היא החזירה לו את הפורטרט ואמרה "אתה איש של מסתורין ובן אדם מיוחד, ואני מצפה לשמוע את הסיפור המוזר שלך." הם נפרדו בלחיצת יד חמה.

קשה לומר שבנימין ישן הרבה באותו הלילה. הוא התהפך במיטתו מצד לצד והצטער שלא ביקש ממנה את כתובתה, או לפחות את מספר הטלפון שלה. אבל איזה קול פנימי בלבו אמר שהיא כן תבוא לפגוש אותו. למחרת הוא הגיע לפרק חצי שעה לפני המועד וחיכה לה בצפייה דרוכה. היא באה בדיוק בזמן ונראתה מטופחת ורעננה. שעה הייתה מסודרת בקפידה, כאילו שרק זה עתה יצאה מסלון יופי. היא הושיטה לו את ידה ואמרה "שלום, בנימין, מה שלומך?" "הכל בסדר", הוא ענה "טוב, אם הכל בסדר, אז בוא נלך?" לאחר טיול של רבע שעה הם מצאו בית קפה נחמד והתיישבו בפניה הרחוקה. בנימין הזמין שתי כוסות קפה ועוגות. היא צלבה את רגליה והוציאה סיגריה מתיק היד שלה והציתה אותה בעצמה. בנימין הצטער שהוא לא עשה את זה במקומה. "יש לי הרגל גרוע, אני לא מעשן." היא צחקה בכל לב "חבל שאני כן. התרגלתי לזה בצבא. היית גם אתה בצבא?" "בואדי שכן", ענה בנימין "שנתיים וחצי ביחידת גולני." "ואני שירתי כקצינה במרכז תכנון של יחידות שדה." "איזו דרגה יש לך?" התעניין בנימין מופתע "סגן משנה." "מכובד מאוד", הוא אמר "ולך יש דרגה?" היא שאלה "לא, לא שאפתי אף פעם לעשות קריירה צבאית, היו לי מטרות אחרות להשיג בחיים." "כמו מה למשל?" "כמו להיות בעל מקצוע טוב בעבודתי." "אמרת שאתה מנהל במה, באיזה תיאטרון אתה עובד?" "ב-'הבימה'." "זה צריך להיות ג'וב נהדר." "ללא ספק. אך הבה נדבר עכשיו עליך ועל הדמיון המפליא בינך לבין האישה הזאת בפורטרט..." "כולי אוזניים." אמרה אירנה. הוא התחיל לספר לה את הסיפור של החלום שלו, והשתדל לא לגעת בפרטים האינטימיים. ככל שהסיפור נמשך היא מצאה אותו פנטסטי ומביך יותר.

"רדפתי אחר חלום", הוא פתח "אילצתי את עצמי להאמין בו. לא רציתי לשמוע לידידי אשר אמרו שאני נעשיתי סהרורי, ורץ אחרי רוח רפאים. חיפשתי אחריה בכל אוסטריה והייתי משוכנע שהיא קיימת במקום כל הוא שם. לא זמן רב לפני שעזבתי את אוסטריה ראיתי באחד הכיכרות הגדולים של וינה קבוצת ציירי פורטרטים שציירו דיוקנים של אנשים. פניתי לאחד מהם, שסברתי כי הוא הטוב מכולם, ושאלתי אותו האם הוא יכול לצייר דיוקנה של אישה מבלי לראות אותה, ורק לפי התיאורים שלי. הוא הסכים וכך הציור הזה בא לעולם. וכעת, הוא המשיך "אחרי חיפוש ממושך אחריה, אחרי שעברתי תלאות וצרות שעינו את נפשי, אחרי שהרגשתי מדוכא ומתוסכל, אחרי שבזבזתי הון תועפות,-- הנה את הופעת בחיי, כאן בארץ, רק מספר בתים מאיפה שאני גר, ואני מוצא שאת כל כך דומה אליה, כל כך יפה, כל כך חמודה. למה אלוהים עושה את תעלולים המוזרים האלה אתי?"

היא האזינה לו בפה פעור "סיפור מדהים", היא אמרה "אך אינני חושבת שאני כה יפה כמו הנערה הזאת בתמונה." "את תאמיני לי כשתראי את ציור השמן שלה." "ציור שמן?" היא שאלה בפליאה "כן, הוא תלוי על הקיר בביתי. הוא צויר בידי אותו האומן שצייר את הפורטרט שהראיתי לך אתמול. היית רוצה לראות אותו?" "בואדי שהייתי רוצה, אך אינך חושב שזה עדיין מוקדם מדי שבחורה הגונה כמוני, תלך לביתו של גבר אחרי הפגישה השנייה אתו? אומנם אני סומכת עליך, אך רק אתמול נפגשנו בפעם הראשונה. אולי אחר כך. אנו ניפגש שוב ושוב ונכיר אחת את השני טוב יותר." "את יותר מצודקת, אני פשוט יותר מדי מתלהב ממך, את החלום שלי שהתגשם." הוא פסק מדיבור וחשב. "את יודעת מה? את אוהבת תיאטרון?" היא עשתה סימן בראשה להן "כן, מאוד." "אז אולי אזמין אותך לראות את ההצגה האחרונה שלנו בשם 'אילוף הסוררת'?" "משקספיר?" היא שאלה "בדיוק רב." הוא אמר מופתע. "אם כן, את מוכנה למסור לי את מספר הטלפון שלך כדי שאוכל להודיע לך באיזה יום ובאיזו שעה ההצגה תתחיל?" היא רשמה את המספר על פיסת נייר והוא העתיק אותו בטלפון הסלולארי שלו. "לפני שנפרד, יש לי אליך בקשה מיוחדת; אל תגידי לאף אחד, אפילו לא להוריך את הסיפור על הפורטרט הזה. הם עלולים לחשוב שיש לך עניין עם מישהו תמהוני ודפוק בראש...תגידי להם שפגשת אותי במסיבה חברתית." "סמוך עלי", היא אמרה "אני יודעת איך לטפל בעניין."

למחרת היום הוא צלצל אליה והודיע לה את התאריך ואת שעת התחלת ההצגה ב-'הבימה'. "אחכה לך בכניסה", הוא אמר. היא הגיעה לתיאטרון מלובשת למהדרין, בשמלת ערב בצבע כחול-כהה, ונשאה תיק עור אלגנטי בידה. שערותיה הארוכות היו מסודרות, גל על גבי גל, במבנה מרשים, ומוחזקות ביחד עם סיכה גדולה. היא התנהגה כמו אשת חברה שהייתה רגילה לביקורים תכופים בתיאטראות ובנשפיות. הם התמקמו בכורסאות הנוחות של התיאטרון. היא הייתה מוקסמת מההצגה, וכשהמסך ירד היא מחאה כפיים בהתלהבות לשחקנים. מדי פעם בנימין כרך את זרעו על כתפה והיא לא התנגדה. לאחר ההצגה זו הם נפגשו פעמים רבות, והוא לקח אותה לסרטים, קונצרטים, ולמועדוני ריקודים. הם נהנו מחברה של אחת השני.

יום אחד בנימין פגש את חברו, יוסף במזנון של התיאטרון. "אני רוצה לדבר אתך", יוסף אמר. "ישנן שמעות בין חברי התיאטרון, שבינתיים התברר שיש להן רגליים, כי יש לך חברה, וכולם יודעים על כך,

מלבדי, החבר הטוב שלך. מה יש לך לומר בעניין זה?" "זה נכון," הודה בנימין "אך לא רציתי להגיד לך עד שיתברר שהעניין אתה רציני." "אז מי היא הבחורה הזאת?" שאל יוסף "פגשתיה בפרק באופן מקרי לגמרי, ומצאתי אותה דומה בצורה מדהימה לנערה שחלמתי עליה." "ואוו, ואוו," קרא יוסף "ואיך הולך לך אתה?" "מצוין. היא בחורה יפה, פקחית ומוכשרת, בתם שעולים מרוסיה, אך היא מדברת עברית שוטפת." "בת כמה היא?" "אני מעריך שהיא בערך בגיל 24. יצאנו כבר כמה פעמים ומאושרים ביחד." "נהדר! אין יותר טוב מזה," אמר יוסף ונתן יד לחברו "קבל את מיטב איחולי." אני מאחל לך הצלחה ואני כבר רוצה להכיר אותה." "כמובן, אציג אותה בפניך בזמן הקרוב."

"סיפרתי להוריי עליך," אמרה אירנה "והם היו רוצים לפגוש אותך. אפשר לקבוע תאריך לפגישה זאת?" "למה לא, ברצון רב" ענה בנימין "בסדר, נעשה סידור שיהיה נוח לכולם. אודיע לך על כך." הפגישה המשפחתית התקיימה ביום שבת בשעת הצוהריים. הוריה של אירנה הכינו את הפגישה בקפדנות ואימה שלה בישלה ארוחה מן הסרטים. הם גרו באחד הרובעים החדשים והמודרניים של תל אביב, בדירה של ארבע חדרים. ניקולי, אביה של אירנה עבד כמכונאי ראשי בבית הדפוס של העיתון 'מעריב', ליד מכונה ענקית. לאימא שלה היה סלון קוסמטיקה וספרות נשים. 'מכאן,' חשב בנימין 'ששערותיה של אירנה תמיד מטופחות...' שני ההורים היו בשנות החמישים של חייהם. הם הצליחו לצאת את רוסיה בשנות ה-80, בעת שנוצר, לזמן קצר, סדק צר ב-'מסך הברזל'. גם אחותה הקטנה של אירנה, ציפורה בת ה-14 ישבה ליד השולחן. "נתנו לה שם עברי, בגלל שהיא נולדה כבר בארץ." הסבירה האם.

אירנה הציגה את בנימין להוריה כידיד חדש שלה, את מי שהיא פגשה במסיבת חברים. הייתה אווירה נעימה ואימה של אירנה, אלינה, הזמינה אותו לשולחן לארוחת צוהריים. בנימין סיפר להם על עברו ועל תפקידו הנוכחי בתיאטרון. הם מצאו בו איש חברותי, נעים הליכות, בעל נימוסים. לאחר הארוחה המשפחה עברה לסלון ובזמן שהוריה המשיכו לשוחח עם בנימין, אירנה התיישבה ליד הפסנתר הכנף שלייד החלון והתחילה לנגן. במהרה חלל החדר התמלא בצלילי המוכרים והעצובים של שופין. אירנה ניגנה ברגש ובעדינות. לפתע עיניו של בנימין היטשטשו ודמעות החלו לשטף את פניו. הוא ביקש סליחה והוציא ממחטה מכיסו וניגב את עיניו. כולם שאלו מה קרה לו. "שום דבר," הוא אמר "רק שנגינתה של אירנה העלתה זיכרונות מעבר. אירנה הפסיקה את נגינתה וניגשה אליו "איזו זיכרונות?" היא שאלה "אספר לך עליהם בפעם אחרת. את הפתעת אותי מאוד. לא אמרת לי שאת כה טובה לנגן בפסנתר." "ובכן, עוד לא אמרתי לך הרבה דברים עלי. הכל יבוא בזמנו." "תוכלי לנגן עוד?" ביקש בנימין "בודאי, ברצון רב." היא אמרה וחזרה לפסנתר והתחילה לנגן קטע מסונטה של בטהובן בשם "לאור הירח."

בנימין העיר להוריה "אני רואה שנתתם חינוך נהדר לבנות שלכם. האם גם ציפורה מנגנת על הפסנתר?" "היא מנגנת, אך היא התחילה ללמוד לא מזמן." "ומה אתך אלינה, בנימין שאל את האם, את גם כן מנגנת?"

"כן היא יודעת!" אמרה אירנה והפסיקה את נגינתה לפתע. "אימה נגני לנו משהו," היא התחננה, "את יודעת לנגן את מוצרט כה נפלא." היא סחבה את אימה כמעט בכוח אל הפסנתר. אלינה התיישבה ליד הפסנתר בביישנות וניסתה להתרכז. ואז שמה את ידיה על המנענים והתחילה לנגן קטע ממינואט של מוצרט, וכולם בחדר הקשיבו מרותקים מיופי הקסם של נגינתה. עיניו של בנימין שוב התמלאו דמעות. מדוע אתה בוכה בנימין?" שאלו כולם "אני בוכה מרוב אושר," הוא הודה "אתם משפחה תרבותית ונהדרת. לא פגשתי כמותכם מימיי." "אתה כל כך אוהב מוסיקה?" שאל אביה של אירנה "כן, לא רק מוסיקה אלא גם בלט, אופרה, ריקודים, ספרות יפה, שירה וכמובן תיאטרון שזה המקצוע שלי." "אז אתה בדיוק במקום," העירה אירנה "כולנו אוהבי תרבות, זו תכונה משפחתית אצלנו." "היינו רוצים שאירנה תהיה מורה לפסנתר," אמרה אלינה.

הם המשיכו לדבר ולשוחח שעה ארוכה, אחר כך בנימין קם והביט בשעונו "צער לי, אך עלי ללכת עכשיו. יש לי פגישה עם מישהו מהתיאטרון בקשר להצגות העתידות שלנו. אז אני אומר לכם תודה בעד האירוח הנהדר. נהייתי לפגוש אתכם ואני תקווה שנתראה בקרוב." "בסדר גמור," אמרה אלינה "תבוא אלינו מתי שתרצה."

בנימין היה מאושר שלא היה אף פעם לפני כן בחייו. הוא חיכה בלהיטות לפגישתו הבאה עם אירנה. כשהיא הגיעה הוא סיפר לה את שביעות רצונו המלאה ממשפחתה. "הם אנשים כל כך חמים וידידותיים, והיה לי קל למצוא אתם שפה משותפת." "הם אמרו דברים דומים עליך," היא אמרה "הם אמרו שאתה איש מאוד סימפטי וחיביב." "נו טוב," ענה בנימין "עכשיו שמעתי את דעת של כולם עלי, מלבד את הדעה

שלך." "גם את זאת תשמע, אך לפני כן הייתי רוצה לראות את תמונת השמן שדיברת עליה בכזו להיטות." הם ישבו בקונדיטוריה אלגנטית ברחוב בן יהודה ואכלו עוגות וגלידה.
"את רצינית? חושבת שהזמן הגיע לבקר בביתו של גבר...?" היא נענעה בראשה כאות של הסכמה "כן, בהחלט. למה לא?" "מתי, עכשיו?" "אם זה אפשרי." "בסדר," אמר בנימין "סיימי לאכול את העוגה שלך ואנו יוצאים לדרך. את רוצה לנסוע במונית, או נלך ברגל, זה לא רחוק." "אז נלך," היא אמרה. הם טיילו יד ביד ושרקו שריקות של אושר, עד שהגיעו לביתו. הדירה הייתה בקומה שהשלישית והם עלו במעלית. בנימין פתח את דלת הדירה, אחר כך את החדר, היכן שהציור היה תלוי על הקיר, והעלה את האור. היא נעמדה מול הציור והתבוננה שעה ארוכה בתמונה במבט של הערצה. אחר כך אמרה "זאת הציור של דמות אישה היפה ביותר שראיתי מימי. היא כל כך עדינה, יש לה מן מבט אצילי והחיוך שלה דומה לזה של מונה ליזה, והשמלה שלה היא פשוט אגדה. אמרת שאני מזכירה לך אותה. אני יפה כל כך? חושבת שאתה מגזים בריבוע!"

"כן, כן." הוא חזר ברגש. "הביטי זאת יצירה של אומן, והצייר צייר אותה לפי התיאור שמסרתי לו. אך הבחורה הזאת הייתה קיימת רק בחלומות שלי, ואילו את אישה חייה, מישהי שאני יכול לגעת בה, שאני יכול לחוש אותה, לחבק אותה לתוך זרועותיי, מי שאני יכול לנשק אותה." הוא אימץ אותה אל ליבו ונתן נשיקה ארוכה ולוהטת על פיה.

היא לא אמרה דבר, אך התרחקה לפינה המרוחקת של החדר, הורידה את בגדיה וחזרה ונעמדה לפני בנימין ערומה. "אה, לא!" הוא קרא המום "לא הבאתי אותך לכאן בשביל לעשות סקס." "זה לא אתה בלבד מי שמותר לו לחלום. גם לי היו חלומות שמתגשמים עכשיו. חבק אותי, בבקשה, חבק אותי חזק." היא העלתה בו תשוקה עזה והוא חיבק אותה אליו בחוזקה. אחר כך לקח אותה למיטתו והם היו זה לזה בגוף ובנפש. כשגמרו היא שאלה "דבר אחד לא אמרת לי; למה בכית כשנגנתי את שופין?" "ובכן, בעת שסיפרתי לך את הסיפור החלום שלי, לא סיפרתי לך את הקטע שבעת שבאתי לבר של בית המלון ההוא בשוויץ, אני ניגשתי לפסנתר שעמד שם ונגנתי נעימות של שופין. במציאות אני לא יודע לנגן על פסנתר, אך אני אוהב מאוד לשמוע את שופין. הנגינה שלך הזכירה לי את החלום והרגשתי שהחלום עומד להתגשם." "אתה כל כך סנטימנטלי. אני אוהבת אותך!" היא צעקה. היא קמה מהמיטה והתחילה לפזז סביב החדר, ערומה ועולזת. אחר כך היא חזרה אליו ובהצהירה שוב "אני אוהבת אותך. גם אתה אוהב אותי?" "בכל לבי," אמר בנימין.

בפעם הבאה שהם נפגשו בביתו היא הפתיעה את אותו באומרה "חושבני כי הזמן הגיע לדבר על החתונה." "אנחנו יכולים לדבר, אך צריכים לחכות עם זה עוד זמן מה." "מדוע?", היא שאלה "ובכן בגלל שתי סיבות: הראשונה שבהן היא שהדירה הזאת היא שכורה ועולה לי מאוד ביוקר. בדעתי לקנות דירה בשבילנו. יש לי אומנם חסכונות, אך הם אינם מספיקים לכך." "בתור זוג צעיר נוכל לקבל סיוע ממשלתי לצורך זה, וגם הוריי יוכלו לעזור לנו," היא הסבירה "ומה היא הסיבה השנייה?" "השנייה היא שלערוך טקס חתונה, כמו שצריך, הוא סיפור יקר. יש לי חברים ומכרים רבים שאני רוצה להזמין; את הממונים עלי בתיאטרון, את הבוס שלי לשעבר, מר ברגר מוינה, וכמובן את הצייר וולפגנג שצייר את התמונה הנהדרת הזאת. אני גם מניח שגם לך יהיו הרבה אורחים וידידים להזמין לחתונה: נטשה, סרגיי, גלינה, איליץ' איבנובה, בוריס, קטיה, פטר, אנה, ולדימיר..." "אתה יודע שאתה מקניט אותי," היא אמרה "רוב החברים שלי הם ישראלים. ובכלל, מאיפה לך כל השמות הרוסיים האלה?" "מהתיאטרון, גם לי יש הרבה חברים ממוצא רוסי." "בסדר," היא אמרה מפויסת "רק רציתי להגיד לך שלערוך חתונה זה יכול להיות עסק משתלם בימים אלה. למשל חברה שלי טובה התחתנה לא מזמן. הם עשו מה זה חתונה גדולה. הזמינו למעלה מ-500 אורחים. אך הם קיבלו כל כך הרבה מתנות וגם כסף מזומן שלא רק כיסו את ההוצאות שלהם לחתונה, אלא הספיק להם גם לצאת לחופשת ירח דבש נהדרת." בנימין שמע אותה מדברת ופתאום אחז בה ונישק אותה בחוזקה "אני רואה שאת לא רק בחורה יפיפיה, אלא גם אשת עסקים." "בחיים אי אפשר לחיות רק על אהבה, אדם צריך להיות גם מעשי." "בסדר גמור," הוא ענה

הם ישבו זמן מה בשקט, אחר כך היא אמרה "אני רוצה גם משפחה גדולה. אתה אוהב ילדים?" "כן, מאוד." כמה ילדים אתה חושב, יהיו לנו?" "לפחות שאפשר להרכיב מהם קבוצת כדורגל..." "אתה שוב מקניט אותי." הוא קם ואחז בה בחוזקה ונשק לה "עצרי את הסוסים שלך יקרת. את רצה קדימה מהר מדי. אנחנו עוד לא התחתנו ואת כבר עושה תוכניות מרחיקות לכת. TAKE IT EASY הכל יבוא בזמנו." "זה בגלל שאני כל כך אוהבת אותך," היא אמרה. "את מכירה את השיר התה המפורסם מאחד הסרטים של DORIS DAY?" הוא שאל אותה והניח תקליט על מערכת הסטריאו. "תשמעי"

Oh honey, picture me, upon your knee
With tea for two and two for a tea
Just me for you and you for me, alone
Nobody is near us, to see us or hear us
No friends, or relations, on weekend vacation
We won't have to know dear,
We own a telephone, dear.

Day will break and I'm going to wake
And start to bake a sugar cake
For you to take for all the boys to see, darling
We will raise a family, a boy for you and a girl for me
Can't you see how happy we shall be?

זה הוא זה חברה', והם חיו את חייהם בעושר ובאשר
סוף